

2021 — 2023

PARK

PARK

PARK

2021 – 2023

inhoud

IN THE GARDEN OF DOUBT AND PANIC

Sylvie Zijlmans & Hewald Jongenelis

A WHEEL A STONE A ROPE A WING

Matea Bakula

Ruta Butkute

STORY OF THE MOUNTAIN THAT GREW TOO FAST (AND A DOG CALLED CANDIDE)

Vincent Dams

PROMISING II

Noah Arends

Eugenie Boons

Manon Clement

Diana Gheorghiu

Kim Gromoll

Rick van Meel

Anni Mertens

Emiel Zeno

SPINNING BEE

Wouter van der Laan

SUMMER RESIDENCY 2022 LIMINALITY

Neil Fortune

UIT DE DIEPTEN

Johan Tahon

Ronald Zuurmond

FIGUUR, VAN HIERUIT 2

Guido van Amelsfoort

Leonard Bedaux

Paul van Dongen

Jesse Fischer

Walter Kerkhofs

Liedeke Kruk

Ivo van Leeuwen

Larissa Schepers

S Lloyd Trumpstein

Nina van de Ven

Ema Vaneková

WHAT IS THIS WORLD?

Bik Van der Pol

DE TAO VAN DE T

A.H.J. Dautzenberg

Frank Crijns

Janine Hendriks

Nick J. Swarth en Tom Pijnenburg

Merijn Bisschops

Rohiet Tjon Poen Gie

Sjon Brands

popkoor AkoorT

Boris en Jeroen de Leijer

Rob Moonen

Tom America

Roads de 1'3

Marjolijn Schalk

Linda Arts

Roland Samuels

Marieke Vromans

Max Niematz

Paul van Rijswijk

Sigrid Calon

JACE van de Ven

Jan Doms

Annemijn Rijks

IS PAS D'ESPACE

Maud van den Beuken

Loek Grootjans

Margot Zweers

AT FIRST I WAS AFRAID, I WAS PETRIFIED KEPT THINKING I COULD NEVER LIVE WITHOUT YOU BY MY SIDE BUT THEN I SPENT SO MANY NIGHTS THINKING HOW YOU DID ME WRONG AND I GREW STRONG AND I LEARNED HOW TO GET ALONG

Paul Geelen & Hedwig Houben

SUMMER RESIDENCY 2021 EJIMA!

STORIES OF FRAGMENTATION

Tyna Adebowale

CIVIL

Ricardo van Eyk

QUESTION MARK

Gabrielé Adomaityté

Iris Bouwmeester

Peter Geerts

Jan Goossen

Kristina Sedlerova-Villanen

Ton Slits

Thomas Trum

Bart Vandevijvere

Riëtte Wanders

KOMMA'S

Maja Irene Bolier

Ghaliah Conroy

Theo Decloedt & Aura Bouw

Corinne Heyrman

Het Concreet & Krishna Sutedja

Rozemarijn Romeijn

Sarah Prescimone

Diederik Smulders

Nikita Maheshwary

Joshua Snijders

Aura Bouw & Siem Ranoesetiko

Simon Bus

Rodgairo Dalnoot & Marlissa Bentil Arthur

H.U.T.

Helena Araújo

REYER

Kamee Frieling & Ari Peterse

Rohiet Tjon Poen Gie & Edurne Echaide Lopetegui

Femke Torensma

Rianne Wilbers

Frederike Luijten

Houda Bibouda

Nick J. Swarth & Max Swagemakers

Fazle Shairmahomed

Nicole van den Berg

Bianca Bongers

Eleni Ploumi

Andrew Cartwright & Gijs van Schijndel

PARK ACTIVITEITEN

Sylvie Zijlmans & Hewald Jongenelis

Matea Bakula

Ruta Butkute

Yurie Umamoto

Dick Verdult

Vincent Dams

Noah Arends

Anni Mertens

Emiel Zeno

Wouter van der Laan

Vera Morais

Teresa Costa

Beatriz Lerer Castelo

Mariana Anacleto

Linda Köke

Larissa Schepers

Marcos Shukuroglou

Kali Baldou & Gabriele Petouchoff

Markéta Palová & Toon Bierman

Mathijs Leeuwis

Tantrum Saxophone Quartet

Joost Bergman

Frits de Coninck

A.H.J. Dautzenberg

Jan Karremans

Tine van de Weyer

Wiel Schmetz

Christianne Niesten

JACE van de Ven

Roads de 1'3

Rohiet Tjon Poen Gie

Boris en Jeroen de Leijer

Jan Doms

Marcelle Hendrickx

Rien van Linschoten

Gert Gering

Hanna Schalkwijk

& Hedwig Houben

Ricardo van Eyk

Frank Koolen

Stijn Peeters

Martijn van Nieuwenhuyzen

Arjan Gebraad & Kelly Vanneste

PARK SHOP

Sylvie Zijlmans & Hewald Jongenelis

Matea Bakula

Ruta Butkute

Vincent Dams

Ronald Zuurmond

Johan Tahon

Maud van den Beuken

Loek Grootjans

& Hedwig Houben

Paul Geelen

Tyna Adebowale

Ricardo van Eyk

X jaar PARK

Rob Moonen

mei 2023

De letter X lijkt een terugkerende factor in de Tilburgse kunst: schrijver Nick J Swarth gebruikt hem als deel van zijn pseudoniem X-Burger Swarth, FAXX, ooit het Tilburgse CBK had er twee en de helaas te vroeg overleden Ernest Potters voegde de letter toe aan zijn legendarische huis waarin alles op het gebied van kunst en cultuur mogelijk leek: Ruimte X.

Met de opkomst van het populisme en een wereldwijde bankencrisis, lieten de jaren X diepe sporen na, ook in Tilburg. Helaas verdwenen meerdere podia en initiatieven voor beeldende kunst: FAXX, het Duvelhok, Ruimte X, Argument en de Verschijning. Een liberale staatssecretaris van cultuur veroorzaakte door zijn nietsontziende bezuinigingen een ravage. Het land werd vanaf 2012 geregeerd door een coalitie van VVD en PVDA waarbij bezuinigingen, marktregulering en economisch rendement centraal stonden.

In 2012 zag Tilburg zichzelf al als 'Stad van Makers'. Makers is een containerbegrip waarmee ook kunstenaars aangeduid worden. Wil je kunstenaars binden aan je stad, dan moet je ze ook faciliteren met een omgeving waarin ze zich goed kunnen ontwikkelen en thuisvoelen. Zo'n omgeving heeft behoefte aan goede betaalbare woon- en werkplekken. Kunstenaars moeten er niet alleen kunnen produceren, ze moeten zich er ook kunnen profileren en presenteren. Er ontbrak op dat moment een podium voor beeldende kunst in de stad. Met dat verhaal klopte ik, tezamen met een aantal collega's aan bij de wethouder van cultuur, Marjo Frenk. De wethouder stond open voor onze argumentatie en vroeg ons met een plan te komen. Na enige aarzeling en ruggespraak met collega's kwam dat plan er.

Onze idealen waren: het realiseren van een professioneel platform voor hedendaagse beeldende kunst, dat zich positioneert tussen Kunstpodium T en Museum De Pont. Een podium dat lokaal van belang is maar ook op nationaal niveau kan meetellen, waar we zowel regionale kunstenaars als ook internationaal werkende kunstenaars kunnen presenteren.

Van meet af aan stond de gemeente Tilburg achter ons initiatief. Ook provinciaal en landelijk konden we rekenen op steun. Het werken met collega kunstenaars en presenteren van hun werk scherpt telkens weer de eigen standpunten en verruimt de eigen beroepspraktijk. De reacties en de opkomst van het publiek bleken een extra stimulans voor de werkgroep.

In de afgelopen tien jaar is veel gebeurd. Klimaatverandering, meerdere crises, een pandemie en oorlog in Europa zijn dagelijkse terugkerende thema's. Bestuur op stedelijk, provinciaal en landelijk niveau krijgt steeds vaker te maken met maatschappelijke sentimenten. Onderbuikgevoelens, complottheoriën en laag vertrouwen in ons politiek systeem bedreigen de rechtsorde. Kunst als noodzakelijke expressie van individuele vrijheid, maar ook als neerslag van een tolerante en vrije maatschappij lijkt steeds minder van belang.

Daar waar in ons dagelijkse leven duurzaamheid steeds belangrijker wordt, blijven beleidsperiodes van korte duur. Regeringsakkoorden kunnen zelfs tijdens deze periodes opengebroken worden als coalitiepartners vrezen voor nog meer zetelverlies onder hun electoraat. Overheidssteun voor cultuur op de golven van de vierjaarlijkse beleidsperiodes veronderstelt de nodige behendigheid en creativiteit. Voor de stabiliteit van een cultureel ecosysteem is duurzaamheid zeker net zo van belang als een goede voedingsbodem die tijdig bemest en bewaterd wordt.

In zijn filosofie beschouwt Spinoza de natuur als een systeem van oorzaak en gevolg, waarin alles met elkaar verbonden is. Cultuur daarentegen is niet natuurlijk, maar wel het resultaat van natuurlijke processen en wetmatigheden. Natuur en cultuur zijn twee verschillende maar onderling verbonden aspecten van de wereld. De natuur als het geheel van alles wat bestaat en cultuur als het resultaat van de interactie tussen mensen en hun omgeving. De menselijke geest is ook onderworpen aan de wetten van de natuur. Verbeelding speelt een belangrijke rol bij het bepalen van onze emoties en de perceptie van de wereld.

X year PARK

Rob Moonen

May 2023

The letter X appears to be a recurrent factor in the Tilburg art scene: writer Nick J. Swarth used it in his pseudonym X-Burger Swarth; FAXX, formerly Tilburg's visual arts centre, carried two; and Ernest Potters (whose untimely demise saddened us all) added the letter to his legendary space that offered a home to any possible form of art and culture: Ruimte X.

The X years, which saw the rise of populism and a global banking crisis, left deep marks everywhere, Tilburg not excluded. Unfortunately, a number of visual arts initiatives and platforms disappeared: FAXX, Duvelhok, Ruimte X, Argument and De Verschijning. A liberal culture secretary caused havoc with his ruthless budget cuts. From 2012 onwards, the Netherlands were governed by a coalition of VVD and PvdA that prioritised austerity, deregulation and economic return.

In 2012, Tilburg envisioned itself as a 'City of Makers'. Maker is a catch-all concept that also includes artists. But if a city wants to attract and retain artists, it needs to facilitate them with an environment where they can develop their talents and feel at home. Such an environment needs affordable housing and workspaces, it needs to offer artists not just the opportunity to produce, but to present themselves and their work as well. At the time, Tilburg lacked a platform for visual arts. Together with some fellow artists, I took this story to Marjo Frenk, the city's cabinet member for culture. She was open to our arguments and asked us to come up with a plan. Following some hesitation and consultation with our colleagues, we drew up a proposal.

The ideals we held were clear: we wanted to realise a professional platform for contemporary art, positioned between Kunstpodium T and Museum De Pont. It should be a podium of local relevance that would also be significant on a national level, a place where we could present both regional artists and artists with international practices.

Tilburg city council supported our initiative from the start, and we could count on provincial and national funding as well. Working with fellow artists and presenting their work continuously sharpens our ideas and broadens our artistic practice. The public's response and attendance turned out to be an additional stimulus for the workgroup.

A lot has happened in the past ten years. Climate change, multiple crises, a pandemic and war in Europe have become daily topics. Governments are increasingly faced with societal sentiments on local, provincial and national levels. Base instincts, conspiracy theories and a lack of confidence in our political system become a threat to the rule of law. Art seems less and less relevant as a necessary expression of individual freedom and a manifestation of a tolerant and free society.

While sustainability becomes a more important part of our everyday lives, policy plans never look further than the next elections. Coalition agreements can even be renegotiated mid-term when the partners fear that the original policy will hurt their standing with the electorate too much. The cultural sector needs all its resourcefulness and creativity to secure government funding and its eternal cycle of four-year policy terms. But for the stability of a cultural ecosystem, continuity is at least as important as a fertile breeding ground.

The philosopher Spinoza regarded nature as a system of cause and effect in which everything is interconnected. Culture, although resulting from natural processes and regularities, is not a part of nature itself. Nature and culture are two distinct but interconnected aspects of the world. Nature as existence in its entirety and culture as the result of the interaction between humans and their surroundings. The human mind is also subjugated to the laws of nature. Imagination plays an important part in determining our emotions and our perception of the world.

Hoe zou Spinoza onze verhouding met het coronavirus benoemen? Zou hij het virus ook zien als een fenomeen dat zich voordoet als gevolg van natuurlijke processen, zelfs als het in een Chinees laboratorium gemaakt zou zijn? Heeft het virus naast zijn eigen reproductie nog een hoger doel, namelijk het herstel van de balans in het ecosysteem? De pandemie laat in ieder geval de kwetsbaarheid van ons menselijk bestaan zien. We staan niet boven de natuur, we maken er deel van uit.

Om de crisis te bezweren perken we onze eigen vrijheid in. We nemen maatregelen die onze nabijheid tot de ander vergroten om de exponentiële verspreiding van het virus af te remmen. We missen de ontmoetingen en het samenzijn. Onze verbondenheid verloopt via beeldschermen. Naar de film, naar het theater, naar een festival of naar een museum gaan, kan niet meer. Door het gemis realiseren we ons nu juist het belang van kunst en cultuur. Volgens Spinoza kunnen kunstwerken onze verbeelding prikkelen en ons helpen onze emoties te begrijpen en te beheersen. Kunst geeft onze gedachten vleugels en kan oplossingen bieden voor problemen die in ons bestaan van belang zijn.

Mark Rutte en Hugo de Jonge spreken het land in meer dan twintig persconferenties toe. Bij PARK is dan net de groepstentoonstelling Question Mark opgebouwd. De titel gaat niet over de persconferenties van Mark Rutte, maar over kunstenaars die werk maken dat helder en uitgesproken is, maar niet simpel leesbaar. De tweede corona golf waart rond en het land gaat weer op slot, de opening kan niet doorgaan. De titel Question Mark krijgt zo een dubbele lading: wanneer mogen onze deuren weer open?

Naast de Coronaproblematiek die de hele cultuursector verlamt, volgt voor ons een andere tegenslag. PARK krijgt geen structurele subsidie meer van de provincie Noord Brabant voor de periode 2021-2024. De gemeente Tilburg blijft ons steunen, weliswaar met minder budget dan in de voorgaande jaren. Dat betekent dat we onze plannen volledig moeten herzien en onze activiteiten drastisch moeten inperken. Terwijl ik in de meivakantie van 2021 bij Kijkduin over het strand wandel word ik gebeld door Martijn van Nieuwenhuyzen, directeur van Museum de Pont. Hij heeft een vreugdevolle mededeling: namens 12 museumdirecteuren en de organisatie The School of Life mag hij ons een cheque van € 10.000,- overhandigen als steun in deze barre tijden. Dat kwam na het

slechte nieuws van de provincie op het juiste moment. We zijn daar als kleine organisatie heel erg blij mee.

De lockdowns geven ruimte om na te denken over de toekomst. Hoe kunnen we met beperkte middelen toch continuïteit in ons programma houden zonder concessies ten aanzien van de kwaliteit te doen? Terwijl we ons programma noodgedwongen inperken, wordt bekend dat de provincie in haar beoordelingen fouten gemaakt heeft: met terugwerkende kracht krijgen we alsnog provinciale steun over de jaren 2021-2024.

Daarmee kunnen we een goed fundament creëren dat een bijdrage levert aan de verduurzaming van ons programma en onze organisatie. Een stabiele basis garandeert ook ons functioneren binnen het lokale, regionale en landelijke culturele ecosysteem. PARK ziet zichzelf -vrij naar Spinoza- niet als alleenstaande entiteit maar als deel van een omgeving waarmee interactie plaats vindt.

X staat veelal voor het onbekende, maar in dit geval is het het Romeinse getal tien.

X voor de jaren die zijn voorbij gevlogen. Het voelt alsof we pas net zijn begonnen en nog lang niet klaar zijn met onze missie. We zijn trots op de meer dan zeventig presentaties die we realiseerden met meer dan honderdzeventig nevenactiviteiten. Inmiddels toonden zevenhonderd kunstenaars hun werk bij ons. Daarnaast vonden er tientallen performances, een performancefestival en vijf zomerresidenties bij PARK plaats, dat is meer dan wat we ooit hadden kunnen voorzien.

De inzet van het stichtingsbestuur, de werkgroepsleden, maar ook de hulp van de vele vrijwilligers heeft er toe bijgedragen dat PARK in voor- en tegenspoed een vaste waarde is geworden. We zijn dankbaar voor de steun van velen en voor de experimenten die de vele kunstenaars in onze ruimte konden realiseren.

De prikkeling van de kunst die telkens weer onze ruimte transformeert, het besef van de waarde van een vrijplaats voor de beeldende kunst in Tilburg tezamen met de enthousiaste reacties van ons publiek vormen de motor van de werkgroep. De vrijkomende energie is niet alleen de drijfveer voor de voortgang van PARK maar hopelijk ook een stimulans voor de jongere generatie kunstenaars die getoond moeten worden. Op naar de XX jaar.

How would Spinoza describe our relation to the coronavirus? Would he still understand the virus as a phenomenon that appears as an effect of natural processes, even if it had been produced in a Chinese laboratory? Would the virus serve a higher goal apart from its own reproduction, specifically to restore the balance of the ecosystem? For one thing, the pandemic has shown us the vulnerability of our human existence. We are not above nature, we are part of it.

We limit our own freedom to mitigate the crisis. We install measures increasing the distance to one another to slow down the virus' exponential spread. We miss meeting people and being together. Our connections are mediated by screens. We can no longer go to the cinema, the theatre, a festival or a museum. The resulting lack makes us acutely aware of the importance of art and culture. According to Spinoza, works of art can trigger our imagination and help us understand and control our emotions. Art gives wings to our thoughts and can offer solutions to problems that are relevant to our existence.

Mark Rutte and Hugo de Jonge address the country in over twenty press conferences. At PARK, we have just installed the group exhibition Question Mark by then. The title doesn't refer to Mark Rutte's press conferences, but to artists whose work is clear and outspoken, but not necessarily easy to read. The coronavirus's second wave is spreading and the country goes in lockdown once more; we have to cancel the opening. Question Mark's title takes on an additional meaning: when can we open our doors again?

On top of the coronavirus problems paralysing the entire cultural sector, we suffer another setback. For the 2021-2024 term, PARK will no longer receive any structural subsidies from the Province of Noord-Brabant. Tilburg city council does continue its support, but with a smaller amount than in previous years. It means we need to revise our plans completely, and drastically scale back our activities. Then, walking along the beach at Kijkduin during the 2021 spring holidays, I receive a call from Martijn van Nieuwenhuyzen, director of Museum De Pont. He is the bearer of good tidings: on behalf of twelve museum directors and the organisation The School of Life he can hand us a cheque of 10,000 euros to assist us in these trying times. Shortly following the disappointment of the discontinued provincial subsidies, this news

couldn't have come at a better moment. It means a lot for a small organisation like ours.

The lockdowns give us time to think about the future. How can we use our limited resources to maintain a sense of continuity in our programming, without making concessions to quality? While we are forcibly scaling back our programme, it transpires that the Province made errors in its grant evaluations: with retroactive effect, we receive provincial support over the years 2021-2024 after all.

This allows us to create solid groundworks that can contribute towards the sustainability of our programme and our organisation. A stable base also allows us to function confidently within the local, regional and national cultural ecosystems. PARK sees itself – free after Spinoza – not as an isolated entity but as part of an environment with which it interacts.

X often signifies the unknown, but in this case, it is the Roman numeral ten.

X for the years that have passed by so quickly. It feels as if we have only just begun and are far from accomplishing our mission. We are proud of the seventy-odd presentations we realised, accompanied by over 170 additional activities. In the meantime, 700 artists showed their work with us. Besides, PARK hosted dozens of performances, a performance festival and five summer residencies. It is more than we ever dared to expect.

Both the efforts of the foundation board and workgroup members, and the help of our many volunteers made it possible that, for richer or poorer, PARK has become an established organisation. We are grateful for the support of so many people, and for the experiments so many artists were able to realise in our space.

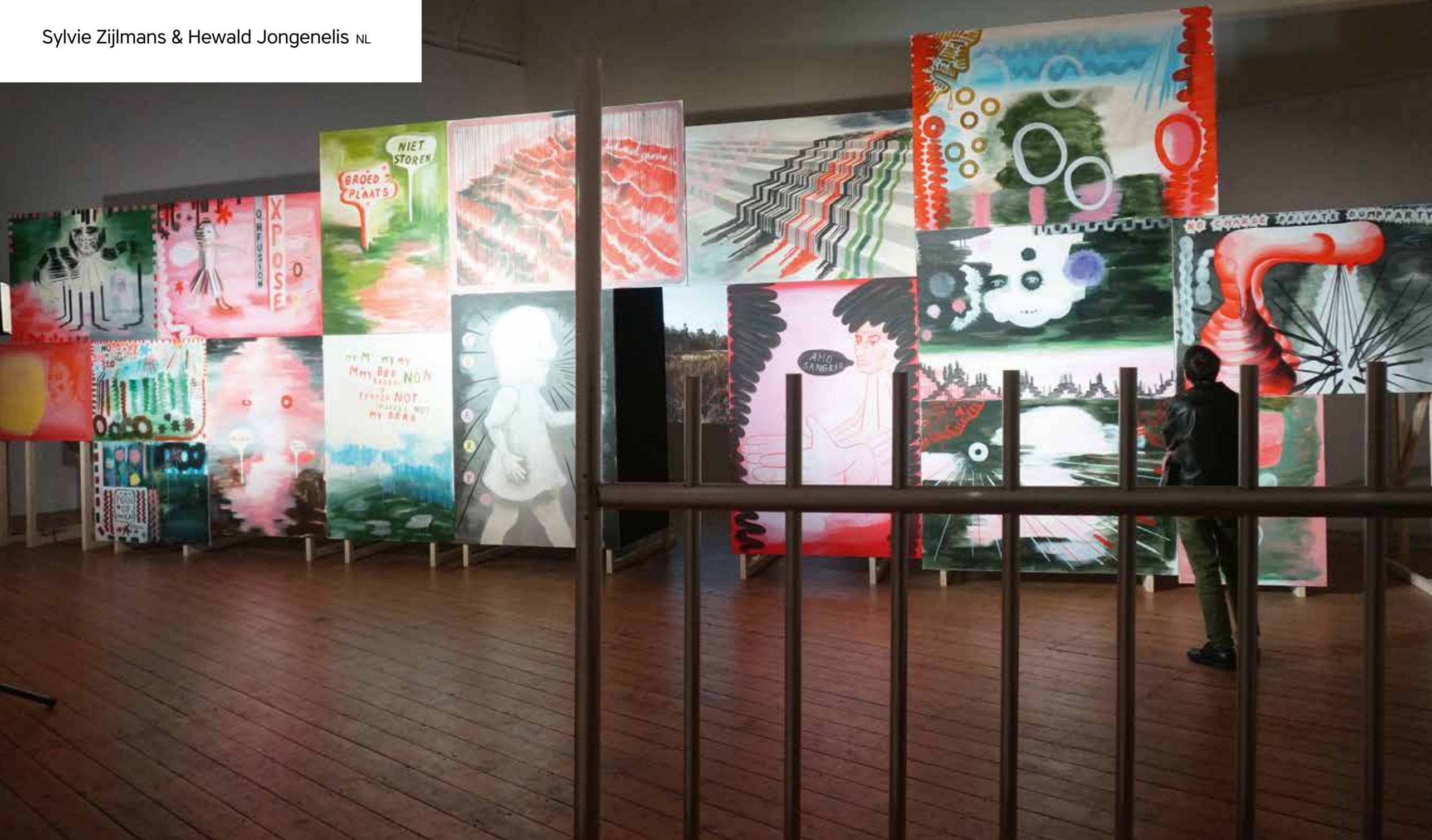
The stimulation of the art that transforms this space time and again, and the recognition of the value of a free haven for visual arts in Tilburg combine with the enthusiastic response of our audience to fuel the engine of our work group. The energy they generate not only drives PARK's progress but hopefully also provides encouragement for the younger generation of artists that needs to be presented. On to the XX-year anniversary!

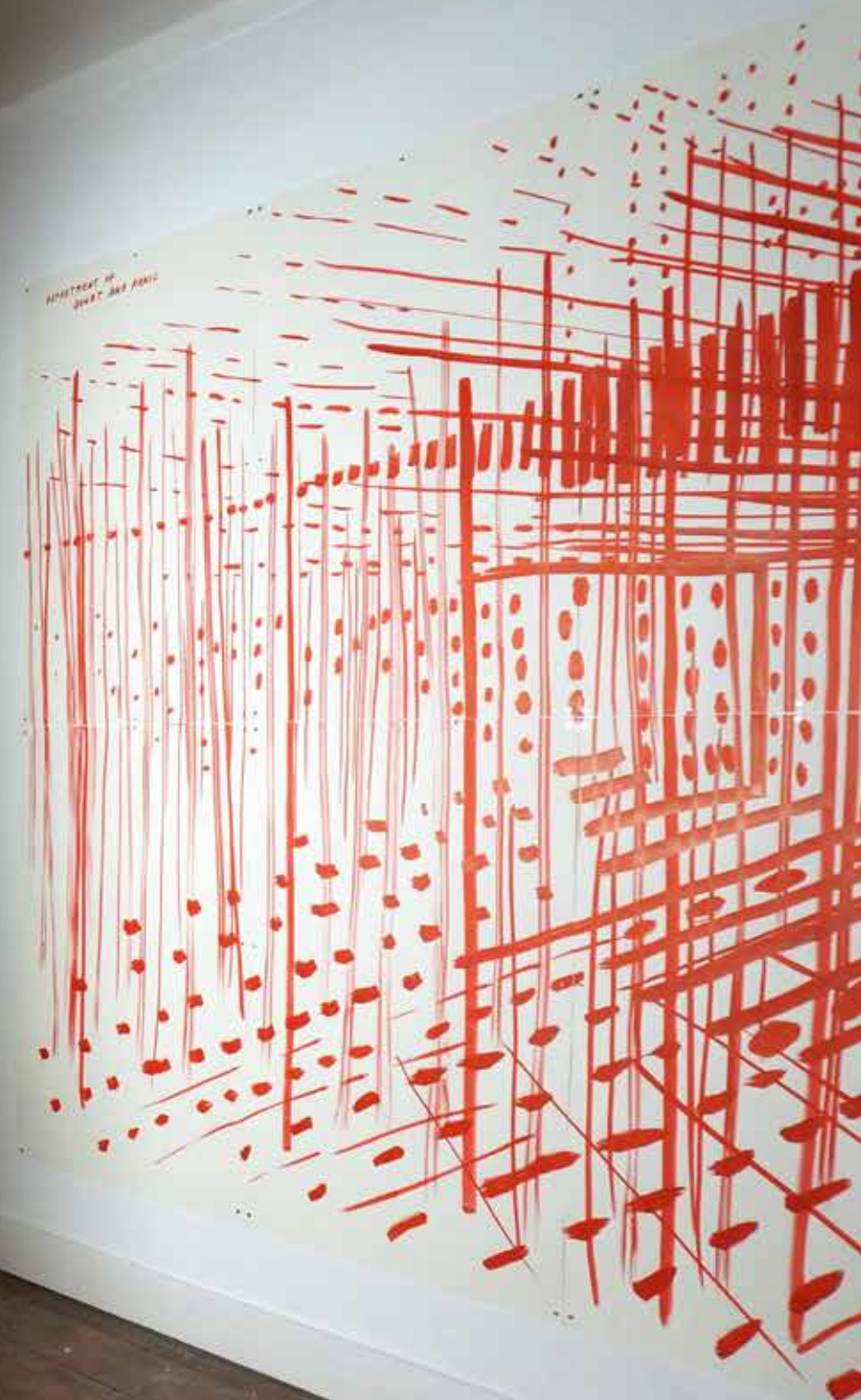
PARK
tentoonstellingen

IN THE GARDEN OF DOUBT AND PANIC

29.04.2023 — 11.06.2023

Sylvie Zijlmans & Hewald Jongenelis NL

Sylvie Zijlmans (1964) en Hewald Jongenelis (1962), beiden opgeleid in Tilburg, zijn teruggekeerd naar Brabant om hun korte psychologische horrorfilm 'The Mother Of All Failure' te maken waarin zij afrekenen met onverwerkte jeugdtrauma's. Het Amsterdamse duo maakte eerder in New York de film 'They Live In Us (I Am A Very Detailed Person)' over de angst en charme van het besef dat je nooit zeker kan zijn van het beeld dat je van de werkelijkheid hebt. In 'In The Garden Of Doubt And Panic' presenteren Zijlmans en Jongenelis hun nieuwe film samen met een serie recente schilderijen in een ruimtevullende installatie. Daar waar de film in een fantastisch kostuumdrama de wanhoop van een toxische relatie laat zien, zijn de schilderijen een explosie van vrijheid en levenslust.

De opening is verricht door Marlene Dumas. Tijdens de opening is er een speciale vertoning van de film 'They Live In Us (I Am A Very Detailed Person)'.

De film 'The Mother Of All Failure' is een confrontatie met de innerlijke demonen van het kunstenaarsduo. Twee gemaskerde figuren lopen door de prachtige landschappen van het landgoed De Moeren. Het is een ontroerende, pijnlijke en tegelijkertijd humoristische opeenvolging van scènes, zonder ontknoping. Het is geen mooi verhaal. Het ziet er wel fantastisch uit. En het onvermijdelijke zal veel mensen bekend voorkomen.

De ruimtevullende installatie in PARK gaat over de invasie van je land, je straat, je huis en van je hoofd. En de onmogelijkheid om stand te houden, als we het om te beginnen niet eens kunnen worden over in welke versie van de werkelijkheid we leven. En over het slagveld dat daar het gevolg van is. Waar een innerlijke en uiterlijke strijd geleverd wordt. Over de fysieke en mentale pijn die vervolgens door generaties reist. En over de bijzondere kwaliteit van verstoorde en incomplete waarneming.

A WHEEL A STONE A ROPE A WING

04.03.2023 — 08.04.2023

Matea Bakula BA/NL

Ruta Butkute LT/NL

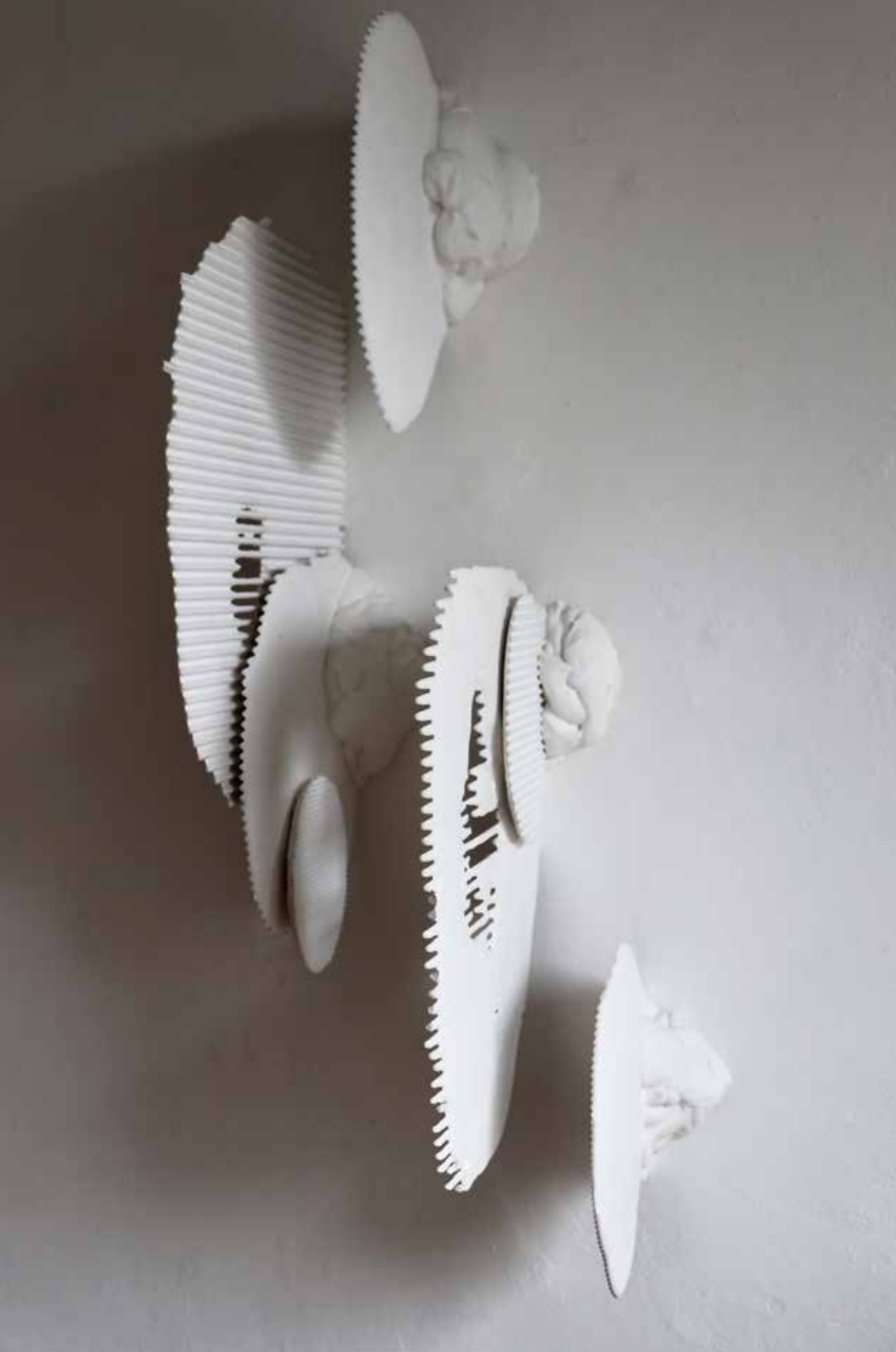

Hoe laat je beweging zien in een statisch object? En hoe kies je er voor dit object in een grote expositieruimte te zetten? Hoe zou je willen dat het publiek hier vervolgens naar gaat kijken en hoe maak je dit geheel dan weer speelveld voor een professioneel danser? Deze overwegingen hebben geleid tot een expositie in PARK waarbij beweging, dynamiek en interactie tussen mensen, objecten en ruimte centraal staan. De bezoeker wordt uitgenodigd deze presentatie te ervaren in plaats van te bekijken.

Gedurende de tentoonstelling is er een extra programma voor het publiek. Zowel tijdens de opening en de finissage is de performance 'Collide' gepresenteerd, een choreografie van Ruta Butkute, uitgevoerd door Yurie Umamoto.

Tussendoor vindt een speciale rondleiding plaats waarin de expositie beleefd kan worden samen met de kunstenaars.

Het sculpturale werk van Matea Bakula (1990) gaat over materiële transformaties. Ze onderzoekt de eigenschappen van materialen om hun inherente of verborgen kwaliteiten bloot te leggen en naar haar hand te zetten. Ook is ze geïnteresseerd in maatschappelijke vragen als: wat is de waarde van een materiaal door de jaren heen geweest? Welke betekenis heeft een bepaald materiaal in verschillende sociale en culturele contexten? Onderdeel hiervan is ook de vraag naar de ecologische impact van het materiaal, tegen de achtergrond van het hedendaagse consumptisme.

Voor de tentoonstelling maakt zij werken van onder meer oud papier en karton, gips- en piepschuimafval. Daar wordt kleur aan toegevoegd en worden verschillende texturen gecreëerd. De tentoonstelling geeft haar ook een nieuwe impuls om de band tussen sculptuur en bezoeker te onderzoeken, en de rol van het publiek in haar sculpturale werk te bevragen.

Ruta Butkute (1984) onderzoekt 'hoe je beeldhouwkunst kunt laten bewegen'. In de loop van de jaren heeft zij een medium ontwikkeld dat zij 'sculpturale performance' noemt. Acties als aarden, vallen, springen, stijgen en zinken zijn sleutelwoorden in een proces dat nauw verwant is aan het creëren van sculpturen.

Voor de tentoonstelling ontwikkelt ze een installatie en een performance vanuit de vraag 'zou mijn sculptuur of sculpturaal proces mijn choreografisch onderzoek kunnen sturen?'. Voor de installatie is gebruik gemaakt van kant-en-klare materialen in combinatie met zelf geproduceerde sculpturen van klei, porselein, hout en metaal. De performance richt zich op het animeren van de sculpturen en toont de bezoekers mogelijkheden van bewegen en lopen rond de objecten.

STORY OF THE MOUNTAIN THAT GREW TOO FAST (AND A DOG CALLED CANDIDE)

07.01.2023 — 19.02.2023

Vincent Dams NL

Een pick-up truck wordt van onderaf door een berg gespietst en omhoog getild. Daar waar bergen normaliter een paar centimeter per jaar groeien, kreeg deze een ware groeispuurt: de berg heeft er zin in! Het model voor dit werk 'Story of the Mountain that grew too fast' dat Vincent Dams maakte is voor de ruimte van PARK vele malen vergroot. "Dat is de uitdaging", zegt hij. "Kijken of we die auto kunnen maken!"

Dams verwijst in de tentoonstelling ook naar het boek 'Candide' van Voltaire, dat als ondertitel 'of het optimisme' draagt. Als er iets of iemand blij of optimistisch kan worden genoemd, dan is het een hond. Kijk naar het schilderijendrieluik van hond Candide, de protagonist in dit verhaal. Zijn tong en oren wapperend in de wind, zijn neus vooruit, niks aan de hand.

De opening is verricht door schrijver en adviseur Alex de Vries.

Vincent Dams (1983) haalt zijn inspiratie uit literatuur, kunstgeschiedenis en het dagelijkse leven. Het brengt hem tot installaties, collages, objecten, schilderijen en teksten die poëtisch en surrealistisch aandoen. Ook de werken in deze tentoonstelling bevatten een fris en gezond absurdisme. Want waar het enerzijds bijna idioot is om maar door te blijven lopen – alsof er niks aan de hand is – levert nog meer ellende verbeelden tegelijkertijd niks op. In tijden van crisis en ellende, aldus de kunstenaar, kan eenieder wel wat positivisme gebruiken. Om onze mondhoeken te laten krullen, zoals een hond kwispelt door een plakje boterhamworst.

PROMISING II

05.11.2022 — 18.12.2022

Noah Arends NL

Eugenie Boon CW/NL

Manon Clement BE

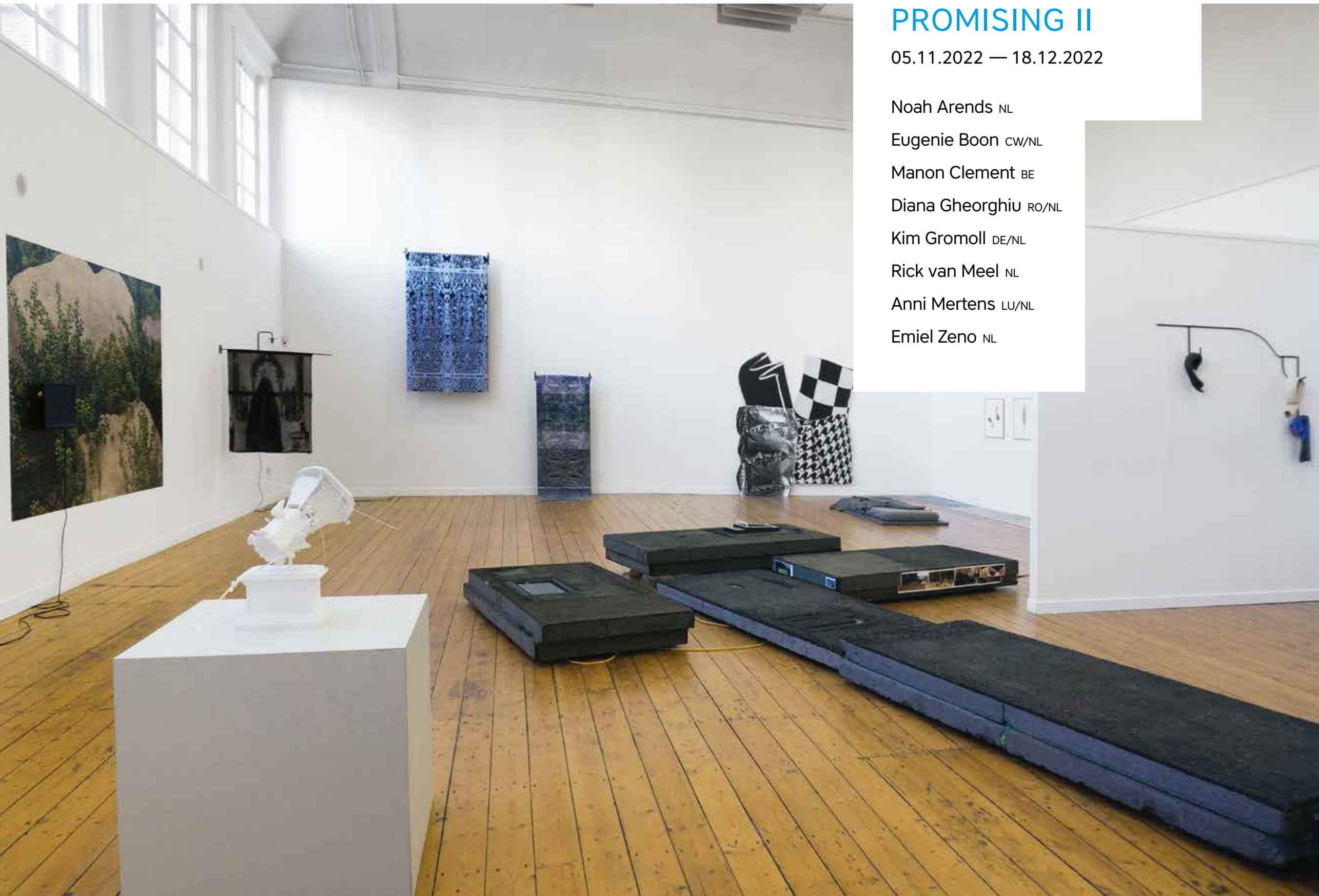
Diana Gheorghiu RO/NL

Kim Gromoll DE/NL

Rick van Meel NL

Anni Mertens LU/NL

Emiel Zeno NL

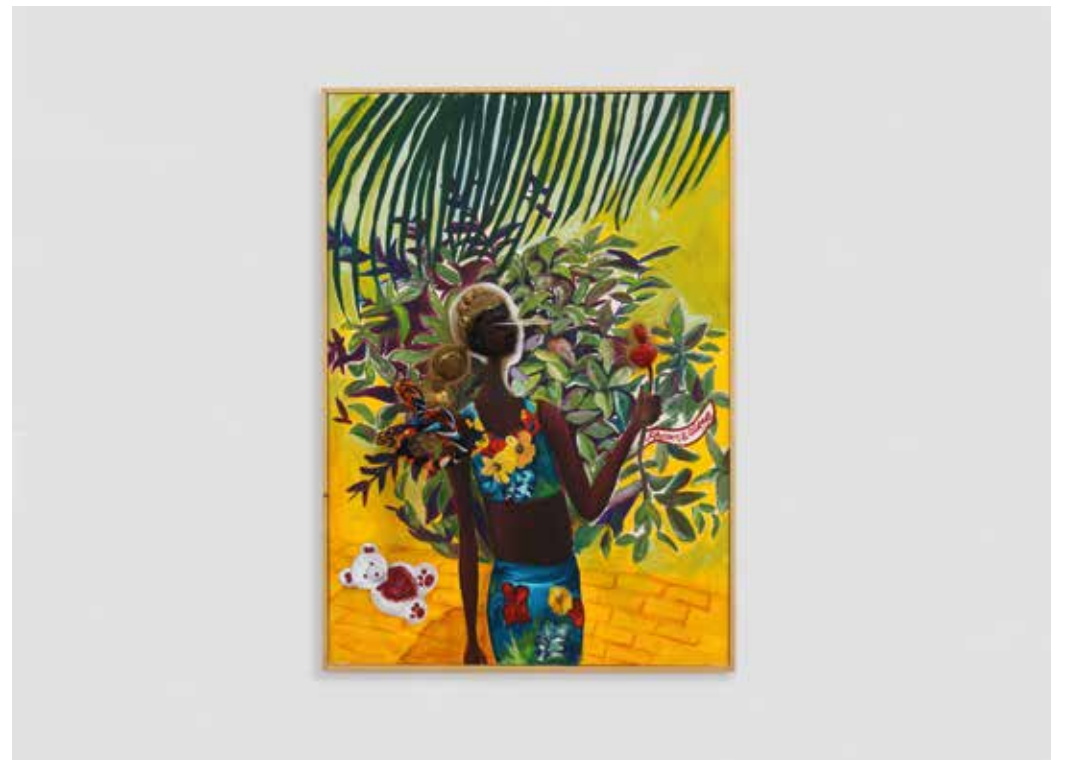

Diana Gheorghiu

Manon Clement

Eugenie Boon

Emiel Zeno

Anni Mertens

'Promising II' staat stil bij het vijftienjarige bestaan van Kunstpodium T en het Apprentice Master project, waarin net afgestudeerde kunstenaars van diverse academies een uitwisselingstraject aangaan samen met gerenommeerde kunstenaars. Uit de vele deelnemende kunstenaars van de afgelopen jaren maakte PARK een selectie. De tentoonstelling biedt een podium aan de uiteenlopende, artistieke praktijken van acht jonge kunstenaars die op speelse, experimentele en fijngevoelige wijze actuele vraagstukken verkennen, zoals identiteit en beschaving.

De opening is verricht door Niek Hendrix, kunstenaar, kunstblogger en voormalig jaarmeester bij Kunstpodium T.

Noah Arends, Emiel Zeno, Manon Clement, Kim Gromoll, Diana Gheorghiu, Anni Mertens

Noah Arends (1996) maakt met behulp van collagetechnieken sculpturen en schilderijen van textiel. Deze beelden vinden hun oorsprong in de modiefotografie. In de autonome beelden van Arends is deze oorsprong in vorm, textuur en kleur geabstraheerd. Zo worden (mode)fotografie en beeldende kunst samengesmolten en kan het samenspel tussen het twee- en driedimensionale, evenals het natuurlijke en kunstmatige in de wereld worden verkend.

Eugenie Boon (1995) wordt als multidisciplinair kunstenaar voortdurend geconfronteerd met onderwerpen als religie, gender, onderwijs en identiteit. De worsteling met dualiteit in Boon's werk draait om haar opvoeding op het eiland Curaçao en de historische relatie van het eiland met Nederland. Ze maakt performances, installaties, sculpturen en schilderijen waarin sociaal-politieke kwesties centraal staan. Het werk daagt je als toeschouwer uit om je eigen positie in twijfel te trekken.

Manon Clement (1997) werkt als (textiel)kunstenaar veel met de technieken van jacquard weven, industrieel breien en zeefdrukken. Textiele dragers zijn voor Clement als een 'bewaardoos' voor woorden. Ze wil woorden een plek geven waar ze betekenis creëren en niet in vergetelheid raken, zij worden materieel zichtbaar en voelbaar gemaakt. Tegelijkertijd is dat ook ambigue: zij kunnen niet ontsnappen en zijn voor altijd 'vermaterialiseerd'. Het werk start een dialoog met ons, we worden direct bij de conceptuele betekenis van het werk betrokken.

Diana Gheorghiu (1985) maakt als Roemeens beeldend kunstenaar vaak computer gegenereerde karakters die berusten op haar eigen ervaringen als vrouw. De karakters zijn ingekaderd in statische beelden, video's en installaties. Ze verzorgen zichzelf meestal op een afstandelijke manier, terwijl hun lichamen verwrongen of misvormd zijn. Ze tonen een gedissocieerd perspectief en onderwerpen het lichaam aan extreme controle in een onzekere wereld. Via haar karakters kan Gheorghiu onderwerpen als zelfzorg, nieuwe voeding en de wellness-industrie verkennen.

Kim Gromoll (1994) is gefascineerd door de vele lagen en fundamentele aspecten waaruit ons bestaan, onze werkelijkheid en de natuur bestaan. Zij wordt aangetrokken tot de essentie en goddelijkheid van het leven.

Voor haar is elk fysiek ding en wezen een uitdrukking van interne aspecten en energieën. Gromoll wil inspireren en een deur in ieder van ons openen, die ons leidt naar het niet-fysieke wezen dat we zijn en dat in staat is een grotere werkelijkheid waar te nemen.

Rick van Meel (1985) is geïnteresseerd in de wetenschap, omdat wetenschappelijk onderzoek een middel is om grip te krijgen op het universum waarin we leven. Wetenschap drijft de vooruitgang van de hele samenleving en het is deze magie of betovering die Van Meel in zijn werk opzoekt. Het volgen van natuurwetten en wetenschappelijke experimenten, en het verdiepen en vinden van schoonheid in deze materie: het valt voor Van Meel samen in het bouwen van abstract-sculpturale constructies. Deze doen zich in hun vorm constructief, rekenkundig en wellicht zelfs functioneel voor.

Anni Mertens (1995) werkt voornamelijk met keramiek, staal, gevonden voorwerpen en, in haar eigen woorden, met een gezonde dosis humor. Vanuit een intuïtieve manier van werken en het spel met materiaal, maat en kleur, worden afzonderlijke sculpturen vervaardigd. Als deze sculpturen eenmaal zijn gegroepeerd, vormen ze samen een theater van het absurde en een imaginaire omgeving. In het zoeken naar onverwachte plaatsingen en verbindingen in de ruimte, kan elke opstelling als een telkens evoluerende scène worden gezien.

Emiel Zeno (1994) vertrekt klein in zijn werkproces, hij kijkt naar details die te herkennen en herleiden zijn. Hij plaatst ze in een nieuwe context: de context van zijn architecturale constructies. Dit doet hij vanuit een interesse in onder andere instructievideo's op YouTube en in infrastructuur in verkeer. Het zijn voor Zeno indicatoren van sociaal-menselijke relaties en ze bieden hem nieuwe informatie en mogelijkheden. Communicatie- en informatiestromen, dat is wat hij verbeeldt in zijn werk zonder duidend te zijn.

Noah Arends

Rick van Meel

Noah Arends

SPINNING BEE

17.09.2022 — 23.10.2022

Wouter van der Laan [NL](#)

Wouter van der Laan bouwt in PARK de installatie 'Spinning Bee'. Sinds zijn verblijf aan de Rijksacademie houdt Van der Laan zich bezig met het opzetten van een kleinschalige textielwerkplaats, gebaseerd op een houtsnede van de Duitse prentmaker Hans Sebald Beham, waarin een dorpse spinruimte is afgebeeld. In deze spinnerijen viel het spinnen en weven samen met informele kennisuitwisseling. Bij autoriteiten gingen er indertijd geruchten dat (jonge) dorpelingen de spinnerijen gebruikten voor sociale en seksuele experimenten. Uiteindelijk werden ze vanwege hun subversiviteit verboden en raakten in de vergetelheid.

De opening is verricht door Suzan Russeler, curator TextielMuseum Tilburg.

Wouter van der Laan (1993) verbindt in zijn werkplaats de traditie van textielambacht met de parallele traditie van samenkomen en samen maken. Zijn ruimte is niet alleen functioneel van aard maar biedt ook de context voor deze traditie. In de installatie maakt hij bovendien een koppeling met muziek. Een hoge tegelkachel fungeert nu als een speaker voor geluidswerken. Van der Laan maakt zo de verbinding tussen zang, ritme en melodie en het vroegere textielambacht.

Als onderdeel van het project vindt er ook een performance plaats van de groep 'Threads'. Deze muzikanten brengen traditionele werkliederen ten gehore terwijl ze bezig zijn met weven. Van der Laan heeft een kritische houding naar de focus op het eindproduct in het artistieke proces, en zoekt juist daarom naar dit soort gedeelde momenten. In 'Spinning Bee' worden sociale lagen met het textielambacht verweven.

SUMMER RESIDENCY 2022

LIMINALITY

20.06 2022 — 23.07.2022

Neil Fortune GY/NL

Sinds 2019 faciliteert PARK in de zomerresidenties kunstenaars die in hun werken verwijzen naar de impact van de diaspora, reflecterend op het Nederlandse koloniale erfgoed.

Neil Fortune is in 2022 zomergast bij PARK. Het gegeven van de social sculpture en interactie spreekt PARK zeer aan, ook hoe dit leidt tot 'autonome' sculpturen. Zijn residentie kwam tot stand in samenwerking met Pauline Burmann van African Arts & Theory.

De residency is afgerond met een open studio tijdens de laatste twee dagen. Ook was het mogelijk om Neil Fortune op afspraak te bezoeken tijdens zijn werkperiode.

Neil Fortune is geboren in Guyana (1983). Op zesjarige leeftijd vertrok hij met zijn ouders naar Suriname. Sinds hij in 2007 aan de Gerrit Rietveld Academie ging studeren, woont hij in Nederland. Hoewel hij vaak textiel gebruikt, combineert hij dat graag met materialen uit de schilderkunst. In de hangende objecten gaat het hem om het spel van perceptie: textiel is daarvoor bij uitstek geschikt. Het nodigt uit tot aanraken. Je zintuigen willen onderdeel van het kijken zijn en de textuur triggert de nieuwsgierigheid.

'Als zwarte kunstenaar in de wereld met een brede raciale perceptie, geërfd van twee formele Nederlandse koloniën Suriname en Guyana probeer ik steeds nieuwe grenzen op te zoeken, de historische conventies te verleggen en op te rekken. Ik hanteer een werkhouding die gelaagd is, met verschillende vormen van experiment, om voor mijn praktijk een geschikte taal te ontwikkelen. Om met ervaringen te communiceren.'

UIT DE DIEPTEN

23.04.2022 — 12.06.2022

Johan Tahon BE

Ronald Zuurmond NL

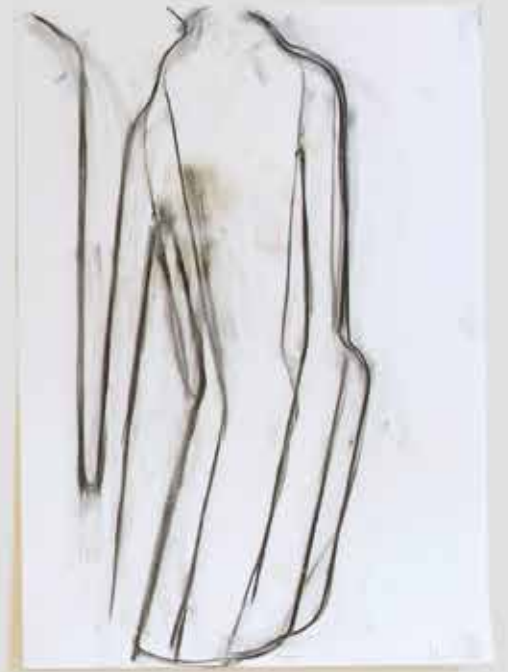
Onder de titel 'Uit De Diepten' (De Profundis) tonen Johan Tahon en Ronald Zuurmond nieuwe werken. In een installatieve opstelling komen sculpturen van Tahon en schilderijen van Zuurmond samen. Tahon en Zuurmond zijn eenlingen met wederzijds grote interesse in elkaars werk. Hun werken lijken uit dezelfde bron, dezelfde diepte te komen. Het is de donkerte waarin zij werken, schreeuwen en van waaruit het antwoord opdoemt in de vorm van een beeld. Beiden leven en werken teruggetrokken. Het verschaft hen de stilte en concentratie om optimaal te kunnen werken aan een eigen wereld van beelden. Beelden die letterlijk diepe sporen in klei, gips en verf nalaten en zowel een visuele als fysieke ervaring bieden. Het is deze intensieve werkwijze die veel tijd en aandacht van Tahon en Zuurmond vraagt. Tijd om te hernemen, overnieuw te doen, eroverheen te gaan, te werken met ontevredenheden en kantelingen: op zoek naar werken die los van de tijd lijken te staan. Naar werken waarvan het lijkt alsof ze er altijd al zijn geweest, en die nooit meer zullen verdwijnen.

Ronald Zuurmond (1964) is op zoek naar weerstand met het schilderij. Dikke lagen verf worden door hem op het doek aangebracht en met een paletmes of schuurpapier bewerkt en geschraapt. Het oppervlak van de schilderijen is doorwerkt, grof en zwaar: de lagen aangebrachte verf lijken letterlijk de diepte op te zoeken, onderzoekend wat zich daarin kan onthullen. In PARK toont Zuurmond een specifieke selectie van onder andere intense, donkere werken die elders niet of nauwelijks te zien zijn geweest. De werken worden gevoed door de actualiteit. Artikelen en beelden in kranten die zijn aandacht trekken vinden hun plek in een archief dat Zuurmond dagelijks raadpleegt voordat hij start met schilderen.

Johan Tahon (1965) maakt intrigerende sculpturen, vaak in de vorm van mensfiguren, die in verbinding staan met de werkelijkheid maar ook met zichzelf van gedachten wisselen. De werken tonen een toestand van de mens als zoekend en nadenkend wezen. Ze raken het bestaan van de mens en weerspiegelen diens denken. Voor Tahon geeft het creëren van sculpturen een spirituele betekenis aan het leven, het geeft hem houvast in de grootsheid van het bestaan. De kunst is als een zoektocht naar het absolute en het streven naar inzichten in het grotere geheel. Niet door antwoorden te bieden, maar door de vragen zelf levend te houden. En daarmee verwonderd te kunnen blijven door de werkelijkheid.

FIGUUR, VAN HIERUIT 2

26.02.2022 — 03.04.2022

Guido van Amelsfoort NL

Leonard Bedaux NL

Paul van Dongen NL

Jesse Fischer NL

Walter Kerkhofs NL

Liedeke Kruk NL

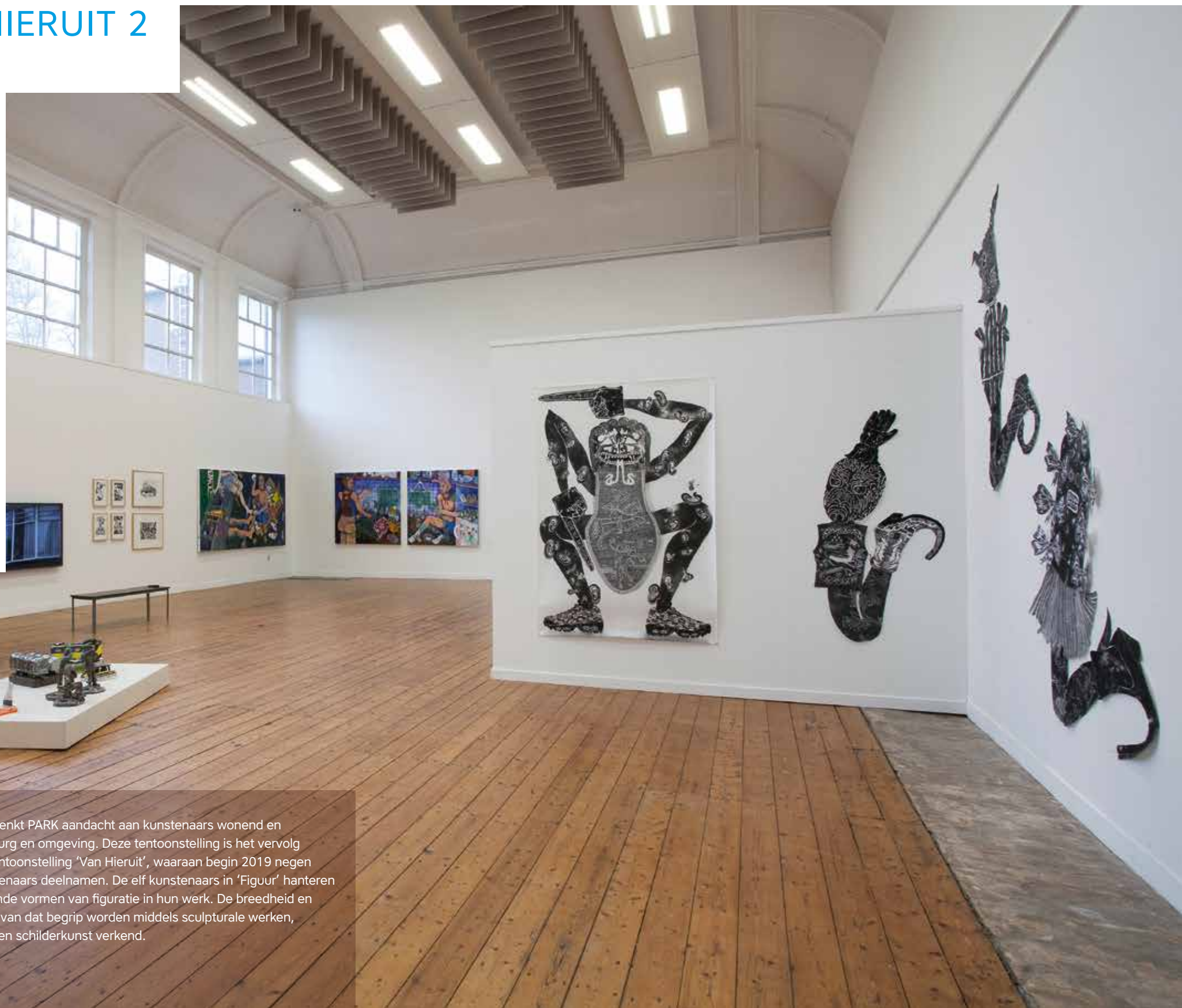
Ivo van Leeuwen NL

Larissa Schepers NL

S Lloyd Trumpstein NL

Nina van de Ven NL

Ema Vaneková SK/NL

Regelmatig schenkt PARK aandacht aan kunstenaars wonend en werkend in Tilburg en omgeving. Deze tentoonstelling is het vervolg op de groepstentoonstelling 'Van Hieruit', waaraan begin 2019 negen Tilburgse kunstenaars deelnamen. De elf kunstenaars in 'Figuur' hanteren allen verschillende vormen van figuratie in hun werk. De breedheid en grensgebieden van dat begrip worden middels sculpturale werken, fotografie, film en schilderkunst verkend.

Ena Vaneková (1999) emigreerde drie maanden na haar geboorte van Slowakije naar Nederland. De twee culturen vormen een drager voor de alternatieve realiteit die zij in haar schilderijen verbeeldt. Het zijn scènes uit een archief aan herinneringen en ervaringen, zoals een vakantie of een eerste liefde. De werken geven een naïeve voorstelling weer, uitgedrukt in grafische technieken of met verf op doek. Daar schept zij een aardse materie, ontstaan vanuit aandacht voor zowel het leven als schilderkunstige stromingen, onder andere het Fauvisme.

Liedeke Kruk (1959) zette fotografie aanvankelijk in voor de documentatie van haar eigen werk. Het werd echter al snel het centrale medium in haar praktijk. Binnen verschillende situaties portretteert Kruk kunstenaars. De werken geven ons een blik in de wereld 'achter' de kunst. Kruk zet hierbij eigenschappen in die door anderen als gebreken ervaren kunnen worden, denk aan overbelichting en een groenige achtergrond. Als tegenhanger van het werk *Frites 2000* toont zij een bloemenserie. Ze noemt het 'portretten van bloemen'. Het ogenschijnlijke contrast tussen deze werken weerspiegelt de gelaagde essentie van haar werk.

Guido van Amelsfoort (1986) maakt in zijn atelier sculpturen waarin hij zijn indrukken vanuit de urban culture (skating, breakdance en graffiti) en zijn ervaringen op en rond het spoor vormgeeft. Met deze sculpturen, maar ook met tekeningen en foto's, wil hij de verspreiding van het 'smilerisme' bevorderen. Al zijn werk heeft een herkenbaar, geestig karakter en een eigenzinnige materialiteit en textuur.

Leonard Bedaux (1978) maakt korte films die zich goed laten omschrijven als absurdistisch, hoewel hij zelf zegt: 'Voor mij is dit normaal.' Op zijn online kanaal Leonard Bedaux Cinema krijgen levenloze en alledaagse objecten een stem. Humor en het troosteloze gaan hand in hand in zijn films. Bedaux maakte eerder een voorstelling met cartoonist Gumbah en samen met Jeroen Opstelten vormde hij twaalf jaar lang een kunstenaarsduo, zoekend naar de diepte in het oppervlak en spelend met de rol van toeval.

Ivo van Leeuwen (1969) maakt portretten in linodruk en olieverf waarin hij de essentie van iemands persoonlijkheid vangt. Met oog voor ieder detail zoekt hij naar de kern van de geportretteerde. Van Leeuwen maakt ook pictogrammen, niet alleen van mensen, maar ook van gebouwen, voorwerpen en evenementen. Ook maakte hij alle pictogrammen in het lettertype TilburgsAns: een lettertype met een open source karakter en daarmee zowel binnen als buiten de stad alom te zien.

Jesse Fischer (1996) vertelt ons verhalen waarin symbolen uit het dagelijkse leven zijn verzameld en gebruikt. Sinds zijn afstuderen legt hij zich toe op dat wat belangrijk is: schilderen. Fischer geeft dromen, mensen, plaatsen, voorwerpen, herinneringen en mythen een plek in zijn werk: hij creëert een alternatieve, persoonlijke werkelijkheid gebaseerd op zijn ervaring van de wereld en filtering uit de realiteit.

S Lloyd Trumpstein (1969) richtte samen met Jeroen de Leijer en Marjolein Schalk het kunstenaarsinitiatief *Wobby.club* op. Trumpstein maakt veelal verhalende schilderijen die een kritische knipoog bevatten. Zijn werken zijn absurdistisch, geëngageerd en vragen onze aandacht. Een bekende oproep op een kaart van Trumpstein – 'Kus me, ik kom uit Tilburg' – nodigt ons, bijvoorbeeld, uit een positieve bijdrage aan de samenleving te leveren.

Larissa Schepers (1995) is geïnspireerd door Tilburg als textielstad. In haar werk focust ze zich op textieltechnieken zoals weven, breien en borduren, en bevraagt het communicatiegedrag van mensen. In een tijd die zich kenmerkt door snelheid is het juist de vertraging die zij koestert. Schepers omarmt ambachtelijke kennis en produceert met de hand. Door textieltechniek op eigenwijze en alternatieve wijze in te zetten nodigt haar werk uit tot dialoog en de daarmee gepaard gaande zelfreflectie.

Paul van Dongen (1958) tekende op tienjarige leeftijd al stripverhalen. Tekenend kan hij betekenis geven aan de wereld om hem heen. Alles wat leeft zet Van Dongen aan tot nauwkeurig waarnemen en tekenen. In zijn gedetailleerde etsen, tekeningen en aquarellen zijn portretten, planten, dieren, landschappen en figuren op virtueuze wijze afgebeeld.

Nina van de Ven (1988) heeft een fascinatie voor attributen en symboliek in het heden, verleden en in vele culturen. Ook elementen uit de popcultuur worden in haar werken gebruikt, die veelal vervaardigd zijn met houtskool en zwarte pastel. Symboliek is bij haar een manier waarop religieuze, politieke, culturele of etnische minderheden zich uitdrukken ten overstaan van de mainstream of de macht, maar ook andersom.

Walter Kerkhofs (1944) opende in 1969 de eerste kunstgalerie in Tilburg, Hollandse Nieuwe. Kerkhofs ontwikkelde een oeuvre bestaande uit zeefdrukken, lino- en houtsnedes, etsen, glas-in-lood, wandversieringen en podiumontwerpen. Gedurende de jaren is tekst in toenemende mate een rol in zijn grafische werk gaan spelen, een belangrijk element om zijn verhaal goed te kunnen vertellen.

Ema Vaneková

Guido van Amelsfoort

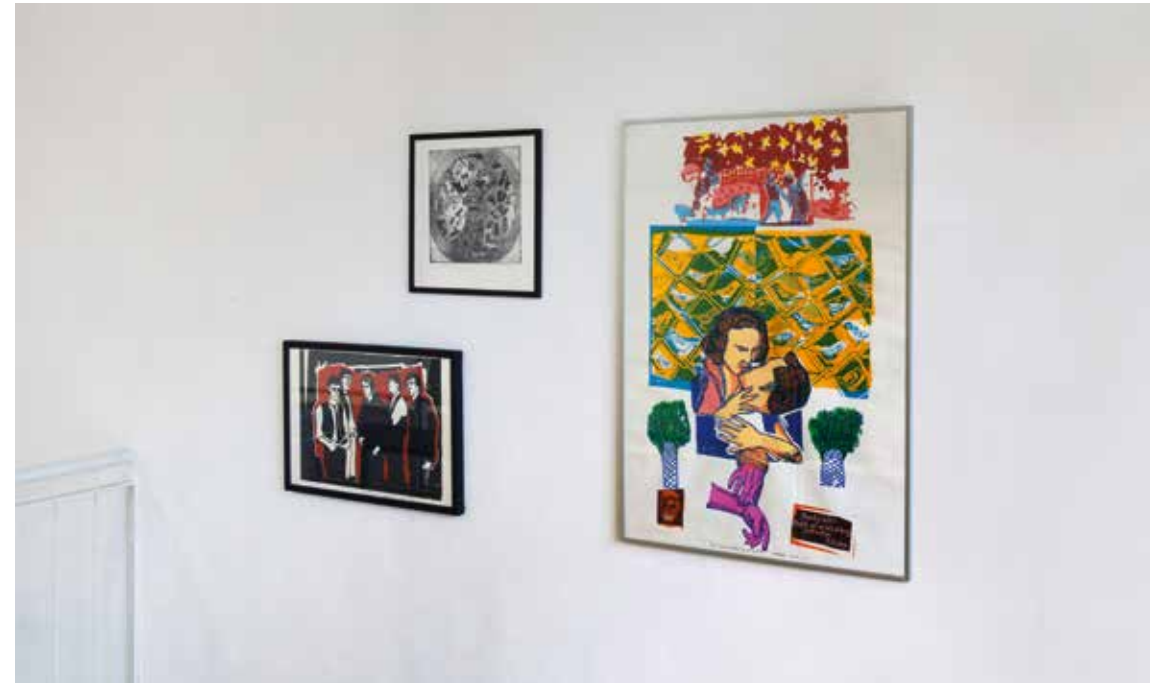

Ivo van Leeuwen

Jesse Fischer

Walter Kerkhofs

Larissa Schepers

Liedeke Kruk

Leonard Bedaux

Nina van de Ven

S Lloyd Trumpstein

Paul van Dongen

WHAT IS THIS WORLD?

15.01.2022 — 20.02.2022

Bik Van der Pol NL

Bik Van der Pol is een Nederlands kunstenaarsduo bestaande uit Liesbeth Bik en Jos van der Pol. Sinds 1995 werken zij samen als Bik Van der Pol. Ze zien kunst als 'instrument voor verkenning en reflectie op sociale en politieke veranderingen in een constant veranderend landschap'.

'What is this world?' is een project dat gaandeweg steeds meer vorm krijgt. Het verkent en verbindt een veelheid aan perspectieven op en van de wereld, en nodigt uit tot dialoog. Een acht meter grote opblaasbare bal vult de ruimte en vormt een live reality televisie-set, decor en achtergrond voor discussie, en een stand-in voor de 'wereld'.

Liesbeth Bik (1959) en Jos van der Pol (1961) nodigen deelnemers en publiek uit om samen te werken tijdens een reeks informele workshops, om actief bij te dragen en de ruimte te vullen met hun ideeën en verbeelding over de huidige staat en de toekomst van deze wereld. Als studieobject en teaser-beeld worden 'De Tuin der Lusten' van Jheronimus Bosch en een nieuwe montage van 'One to One', een videowerk van Bik Van der Pol, ingezet om na te denken over overvloed, onbehagen en verlies. 'What is this world?' is geïnspireerd door 'La Rabbia (Rage)' van Pier Paolo Pasolini, die in 1962

DE TAO VAN DE T

12.12.2021 — 02.01.2022

A.H.J. Dautzenberg NL

Frank Crijns NL

Janine Hendriks NL

Nick J. Swarth en Tom Pijnenburg NL

Merijn Bisschops NL

Rohiet Tjon Poen Gie SR/NL

Sjon Brands NL

popkoor AkoorT NL

Boris en Jeroen de Leijer NL

Rob Moonen NL

Tom America NL

Roads de 1'3 AN/NL

Marjolijn Schalk NL

Linda Arts NL

Roland Samuels NL

Marieke Vromans NL

Max Niematz NL

Paul van Rijswijk NL

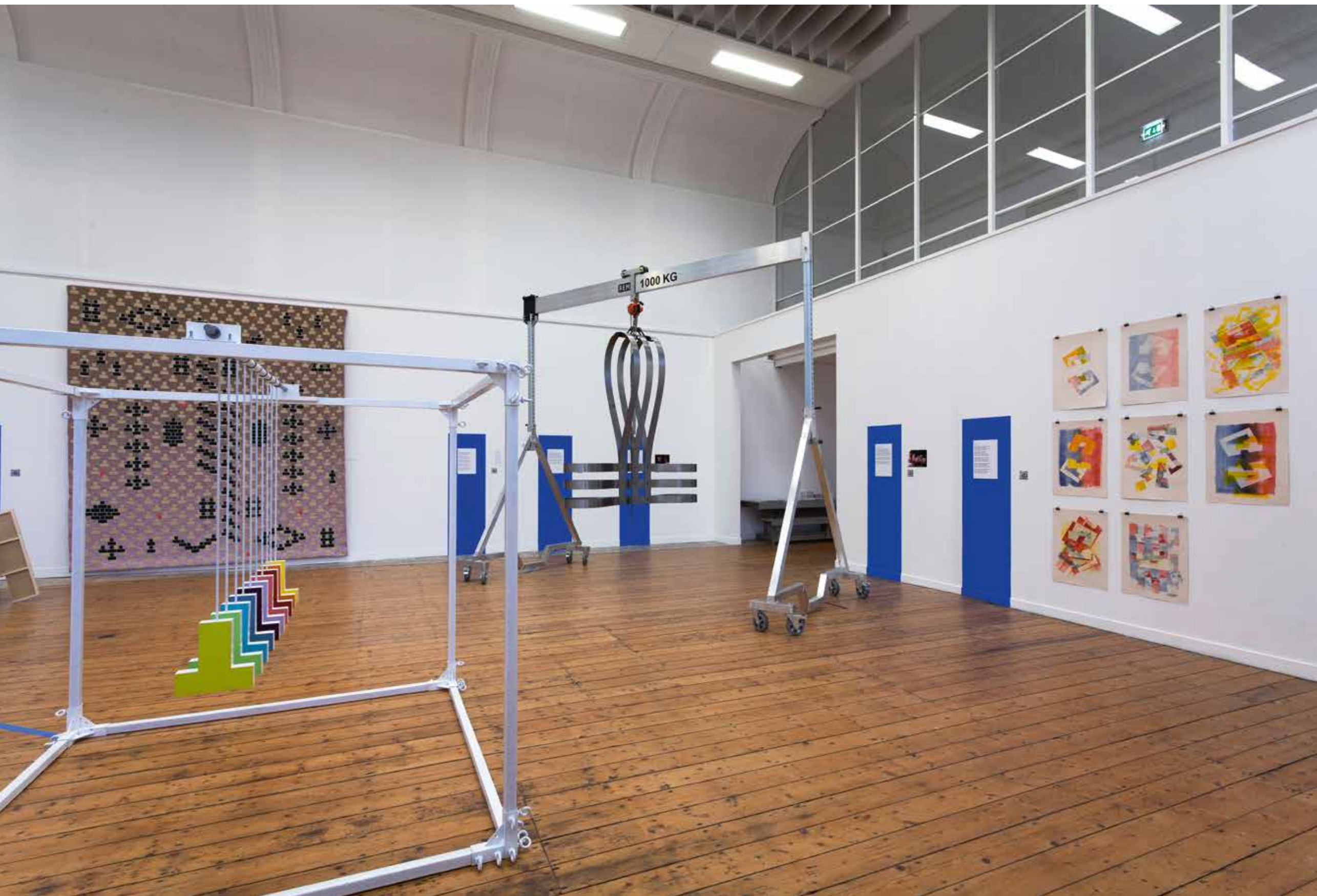
Sigrid Calon NL

JACE van de Ven NL

Jan Doms NL

Annemijn Rijks NL

1000 KG

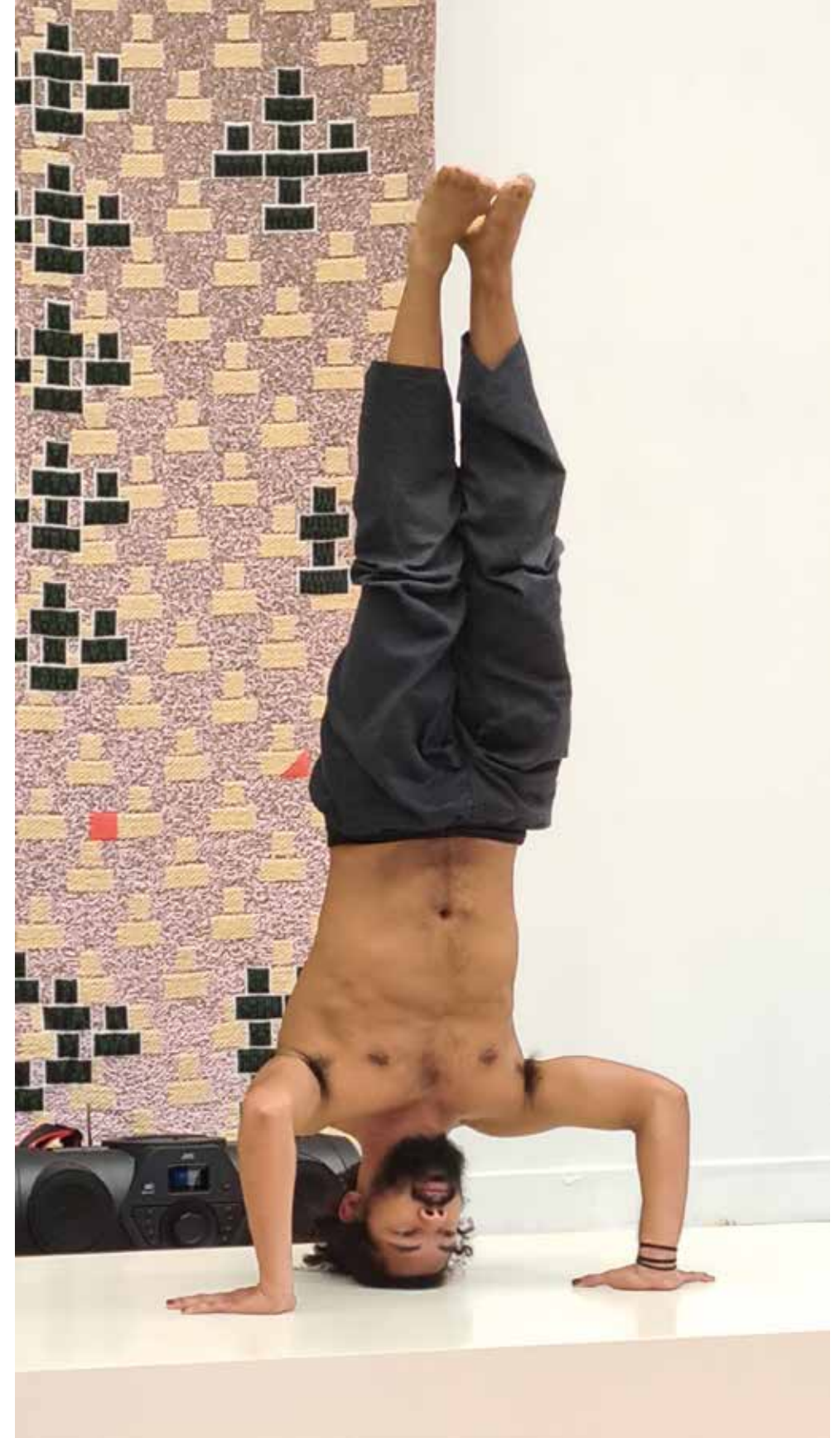
EXIT

In de twee jaar dat A.H.J. Dautzenberg stadsdichter van Tilburg was, liet hij zich inspireren door klankdichter Antony Kok, een van de voormannen van De Stijl. In die periode heeft hij verschillende kunstdisciplines bij zijn plannen betrokken: 'poëzie is meer dan woorden, meer dan versregels.' Elke maand verscheen er een gedicht van hemzelf én een adaptatie door telkens een andere Tilburgse kunstenaar. Het is een reeks van 21 kunstwerken geworden, van muzikale composities en dans tot fotografie, installaties en een poppenkastvoorstelling.

PARK brengt een ode aan het initiatief van Dautzenberg en maakt een tentoonstelling waarin alle bijdragen te zien zijn.

Tijdens de opening draagt A.H.J. Dautzenberg een speciaal voor de tentoonstelling geschreven essay voor, waarin hij zijn opvattingen over zijn stadsdichterschap verwoordt. Hij verwijst naar Antony Kok en De Stijl en betoogt onder andere: 'Tegedelen hebben elkaar nodig, tegenstellingen stoten elkaar af'.

De adaptaties van de klankgedichten zijn gemaakt door Frank Crijns, Janine Hendriks, Nick J. Swarth en Tom Pijnenburg, Merijn Bisschops, Rohiet Tjon Poen Gie, Sjon Brands, popkoor AkoorT, Boris en Jeroen de Leijer, Rob Moonen, Tom America, Roads de 1'3, Marjolijn Schalk, Linda Arts, Roland Samuels, Marieke Vromans, Max Niematz, Paul van Rijswijk, Sigrid Calon, JACE van de Ven, Jan Doms en Annemijn Rijks. Tijdens de tentoonstelling zijn een aantal van de adaptaties live uitgevoerd.

IS PAS D'ESPACE

24.10.2021 — 05.12.2021

Maud van den Beuken NL

Loek Grootjans NL

Margot Zweers NL

In 'Is Pas d'Espacé' verkennen Maud van den Beuken, Loek Grootjans en Margot Zweers ruimte. Net als de Franse schrijver Georges Perec handelen zij vanuit de overtuiging dat ruimte slechts te begrijpen is door deze te segmenteren, verbeelden of obsessief nauwkeurig te omschrijven. In tastbare en zichtbare werken verkennen zij ruimte fysiek, terwijl de ruimte tussen de dingen transparant en ongreepbaar blijft. 'Is pas d'Espacé' is een tweetalige titel, ontleend aan het boek 'Espèces d'espaces' (vertaling: Ruimten rondom) van Perec. 'Pas d'espacé' kan vertaald worden als 'geen ruimte'. Door 'is' hiervoor te plaatsen duidt de Nederlandse vertaling op 'het is echt, het is werkelijke ruimte.' Ruimte is, kortom, iets dat we constant opnieuw moeten definiëren.

De opening is verricht door Philippe Van Cauteren, directeur van het SMAK in Gent.

Maud van den Beuken (1993) onderzoekt het geografische gegeven van de aarde in relatie tot het volume van de mens. Als een veldwerker die meet, scant en definieert is zij geïnteresseerd in de vraag wat onze rol ten opzichte van de aarde is. Hoe kunnen we het land onder onze voeten evenals de hemel boven ons hoofd begrijpen? Deze vraag wordt onderzocht door oppervlaktes fysiek te verplaatsen, vanuit het streven om (een deel van) de planeet Aarde op een 1:1 schaal te reproduceren. Hiervoor zou ze een ruimte nodig hebben, zo groot als de aarde zelf.

Een residentie in Hamburg vormde het startpunt van een (groeïende) serie video's over Van den Beuken's zoektocht waar te beginnen aan dit vraagstuk. In 'Where Am I?' zien we hoe zij de eindeloze hoeveelheid aangespoelde slib van de bodem van de Elbe in Hamburg verzamelt, en hoe zij een dwarsdoorsnede van de Mississippi rivier als een schaalkopie over de snelweg vervoert. De echo van dit werk, 'One to One (Mississippi River)', toont een duplicaat van de rivierbodem nadat zij deze met sonartechnologie bij de bron van de rivier inscande.

Margot Zweers (1989) onderzoekt met haar werk de ruimte tussen een objectieve situatie en de incomplete waarneming ervan. Waar onze voorkennis visuele informatie aanvult bevraagt zij wat er in de combinatie van voorkennis en waarneming gebeurt. Het gaat haar om de verhouding tussen het waargenomen, het objectieve en de leemte die daar tussenin bestaat. In PARK toont ze een serie sculpturen die samen een plat vlak verbeelden, doordat ze elkaars positief en negatief zijn.

Deze 'Flat Objects' veranderen door hun minimale hoeken van een plat in een ruimtelijk beeld. Hierin speelt licht een belangrijke rol. Eén enkele witte kleur kan uiteenvallen in verschillende schakeringen. Tegelijkertijd voel je de massiviteit van de objecten. Zo vult een beeldhouwer steeds een beetje leegte in de wereld op. Maar wat gebeurt er met de lucht die zojuist nog op die plek aanwezig was? De sculpturen van Zweers zijn bijna plat, hebben gaten en verschaffen de lucht daarmee nog steeds een plek.

Voor zijn project 'Storage for Distorted Matter', een opslag die werkelijke ruimte inneemt en zo groot is als men zich maar kan voorstellen, verzamelt Loek Grootjans (1955) vanaf 2008 bijna alles. Flessen met sporen van grootmeesters, drek, grond waar Vincent van Gogh op werd geboren, water waarin drenkelingen op Vlieland zijn aangespoeld, en ga zo door. Het opslaan van leven confronteert echter tegelijkertijd met de onmogelijkheid hierin werkelijk te slagen.

In een echte opslag, 'The Storage', worden materialen, herinneringen en zaken van verlangen en onvermogen door Grootjans gearhiveerd. Hiervoor maakte hij jarenlang aquarellen: bouwtekeningen van hoe de opslag eruit zou kunnen zien. Zij vormen de aanleiding voor maquettes waarvan er in PARK drie worden getoond. De maquettes zijn een toonbeeld van orde maar zijn door hun bewerking vooral distorted: ze laten een beeld van chaos achter. Er kan met geen mogelijkheid meer in worden opgeslagen. De ruimte voorbij.

Maud van den Beuken

mans en Steven Weisscher.
nt in de Metronoom
versiteit Utrecht:

...natiuurlandschap van de eulen
en zandplaten met op de zee
zoals Nederland 7000 jaar

Hoe ver kan ik kijken?
Waar is het Noorden?
Wat is mijn positie?
Welke koers vaar ik?

Laura Schippers Auteurs: 1980 is beestend kundige en
midde-opscher van het Atlas behield. Wat het ben-ochting naar
een voorblijg Poche-vechter uit 1978, gaat de het aan-parallel-
de Geus-artikelen: en adems-gevoel-gevoel project-licentie. Als
wereldreizen, kapt-gebeden en: zomervakantie het-ten-verbiedt.

De mens heeft de eigenschap de werkelijkheid te vereenvoudigen.
Zoals we dat bijvoorbeeld doen in de taal. Vastomlijnde
definities zoals 'boom' zijn nodig om met elkaar te kunnen
communiceren. Het is alleen daarbij voor lief dat het woord niet
helemaal samenvaart met de werkelijkheid.

Toen ik me in 2019 verdiepte in zeeverkunding op de Enkhuizer
zeevaart der. Als ik, als zeevaar-der, op-voers-uit-me-naviger-ende
word ik genoodzaakt om afstand te doen van deze eigenschap. Ik
ga niet vereenvoudigen, maar mijn zintuigen volledig openstellen
voor mijn omgeving. Ik kijk en bevrage mijn bevindingen, steeds
weer opnieuw. Ik ben me bewust van alle steeds verplaatsende
en veranderlijke natuurkrachten en -systemen die van invloed
kunnen zijn op het navigeren op zee.
Misschien vind ik het daarom zo magisch om op open zee
te zijn, omdat daar de complexe en bewegende werkelijkheid
zich aan me voorstelt.

As a kid, I thought the living room
didn't exist while I was playing
in my room. And the garden only
began to appear when I walked
through it, on my way to the
street. By seeing the corners of
a room illuminating the corners of
a room one by one, we generate
places and incidents of everyday
life into spaces. Ulfarson and

Onderdeel van 'Is Pas d'Espace' is een publicatie waarin verschillende benaderingen van 'ruimte' samenkomen. De kunstenaars hebben anderen met uiteenlopende beroepen (zoals een astronaut, architect en curator) uitgenodigd om hun visie op ruimte te geven. Het grote raam in PARK is de drager van deze informatie, teksten en beelden over ruimte zijn hierop aangebracht. Dit nodigt je uit om vanuit andere invalshoeken en gedachten naar de tentoonstelling te kijken.

...AAN DE HEMEL
...een dichter en

AT FIRST I WAS AFRAID, I WAS
PETRIFIED KEPT THINKING I COULD
NEVER LIVE WITHOUT YOU BY MY
SIDE BUT THEN I SPENT SO MANY
NIGHTS THINKING HOW YOU DID ME
WRONG AND I GREW STRONG AND
I LEARNED HOW TO GET ALONG

28.08.2021 — 10.10.2021

Paul Geelen NL

& Hedwig Houben NL

&Hedwig Houben en Paul Geelen zijn door PARK uitgenodigd voor een duo-tentoonstelling. In hun project beschouwen ze de tentoonstellingsruimte als een lichaam. Zowel binnen als buiten het lichaam vinden voortdurend allerlei processen plaats die invloed hebben op het algeheel functioneren ervan.

In PARK werken ze rondom de twee begrippen 'zorg' en 'overleven'. Zij betreden de ruimte met een aantal objecten en interventies die gezien kunnen worden als onderdelen van het lichaam. Een lichaam dat goed in zijn vel zit is beter in staat om zorg te dragen voor zijn omgeving, maar hoe zorgt het lichaam dat het in balans blijft, hoe overleeft het lichaam en hoe zorgt het dat het zichtbaar en relevant blijft voor de omgeving?

&Hedwig Houben

&Hedwig Houben

In zijn praktijk maakt Paul Geelen (1983) vaak sensuele en kwetsbare installaties waarin hij zich buigt over het ongrijpbare. Zo ook in de installatie die hij in PARK presenteert. De aanwezige omgeving functioneert 'zelfstandig' als een scenografie of algoritme binnen het grotere geheel, verandert in omvang en stelt in deze dialoog een doorlopende metamorfose centraal.

Het werk omvat een ijzeren kooi waarin twee witte slakachtige vormen in de ritmiek van een zeer trage ademhaling om elkaar heen draaien. Enerzijds zorgt de kooi voor het bewaren van letterlijke, fysieke afstand. Anderzijds verbindt hij het zichtbare met het onzichtbare, de helderheid met het onbewuste. Voor Geelen zijn dit elementen die de cultivering en desintegratie van ons natuurlijke ecosysteem kunnen belichten, zoals communicatie over afstand, voortplanting, de door de pandemie opgelegde beperkingen en de migratieafstand van slakken.

&Hedwig Houben (1983) werkt vanuit collectiviteit.

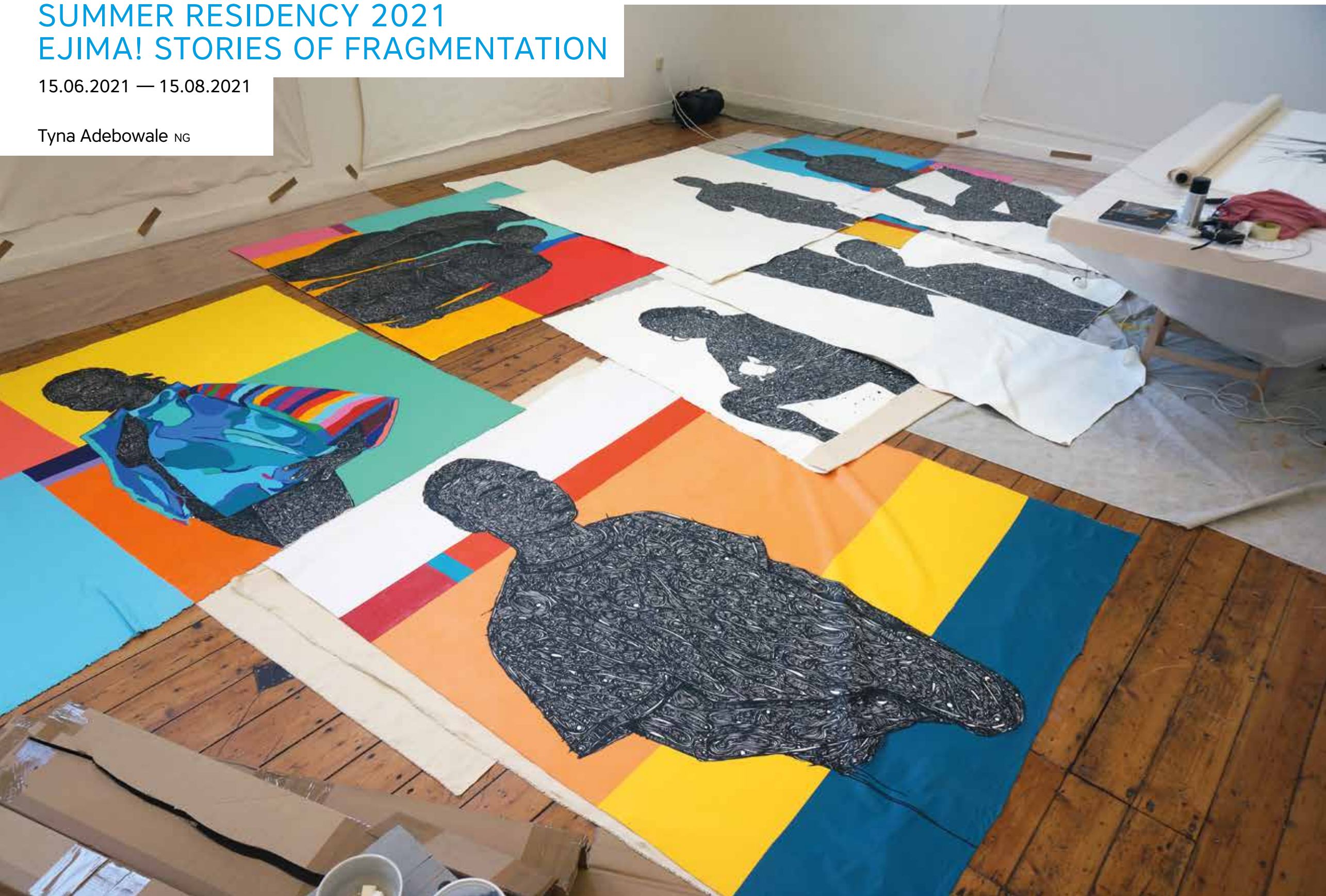
Samenwerken met anderen is een essentieel onderdeel van haar praktijk, daarom gebruikt ze de aanduiding '&' voor haar naam. De objecten van &Hedwig Houben in dit project verwijzen naar de hypofyse, de appendix, de thymus, het darmslijmvlies, de amandelen, de zwezerik en het lymfestelsel. Stuk voor stuk essentiële onderdelen van het immuunsysteem die het lichaam nodig heeft om te kunnen leven en/of overleven. Maar ze staan ook voor de verschillende posities in het kunstveld. Denk aan het aanvragen van subsidies, onderhandelingen en lobby, verschuivingen in het politieke veld, aan selectie- en uitnodigingsprocedures, het oordeel van buitenaf, maatschappelijke tendensen, etc.

In de ruimte kunnen de aanwezige objecten door bezoekers worden verplaatst, gedragen, opnieuw worden gepositioneerd. Als bezoeker kun je, naar eigen voorkeur, een rol innemen. Je kunt meer op de voorgrond treden – zoals de amandelen – of op de achtergrond blijven – zoals het darmslijmvlies. De objecten worden als onderdelen van een script geactiveerd.

SUMMER RESIDENCY 2021 EJIMA! STORIES OF FRAGMENTATION

15.06.2021 — 15.08.2021

Tyna Adebowale NG

Sinds 2019 faciliteert PARK in de zomerresidenties kunstenaars die in hun werken verwijzen naar de impact van de diaspora, reflecterend op het Nederlandse koloniale erfgoed.

Tyna Adebawale is in 2021 zomergast bij PARK. Haar werk kenmerkt zich door een multidisciplinaire aanpak en maatschappelijk engagement gericht op identiteit en gender. Haar residentie kwam tot stand in samenwerking met Pauline Burmann van African Arts & Theory.

Haar werkperiode is afgerond met een open studio in het laatste weekend.

Tyna Adebawale (1982) maakte in eerste instantie schilderijen en tekeningen. Inmiddels heeft haar praktijk zich uitgebreid met video's en installaties. Haar vaak grootschalige schilderijen tonen krachtige en uitdagende figuren, veelal tegen een achtergrond van monochrome kleuren. De figuren zelf bestaan uit gedetailleerde zwart-wit patronen, een wirwar van lijnen en geometrische vormen die van dichtbij iets duizelingwekkends hebben. Soms gebruikt ze twee personen om een bepaalde tegenstelling uit te drukken: vreugde en pijn, of tederheid en ruwheid.

Adebawale begon met het project UNEME in 2017. Dat is een zorgvuldig samengestelde collectie boeken verzameld op een verbouwde fiets met boekenplanken. Ook inbegrepen is een geluidsinstallatie, waar verhalen en lokaal geproduceerde geluiden en muziek op worden afgespeeld. Deze zijn verzameld uit de ervaringen van asielzoekers in Nederland maar ook van mensen uit Afrika en de diaspora over de hele wereld. Adebawale's mobiele bibliotheek heeft zich ontwikkeld tot een 'safe space', een veilige ruimte die beschikbaar wordt gesteld voor elke vorm van samenwerking en gebruik, met als uitgangspunt: 'I am not more than you; you are not more than me. We keep moving as we are the earth. Through books and/or storytelling, or just being human, in search of life stories.'

CIVIL

22.04.2021 — 13.06.2021

Ricardo van Eyk NL

De solotentoonstelling 'CIVIL' van Ricardo van Eyk toont een ruimtevullende installatie bestaande uit nieuw werk. Deze is ter plekke ontwikkeld tijdens een werkperiode van bijna vier weken en neemt de gehele ruimte van PARK in beslag.

Het werk van Van Eyk begeeft zich vooral binnen de schilderkunst, maar zijn fascinaties laten zich niet tot het tweedimensionale reduceren. In al zijn presentaties is hij op zoek naar de dialoog tussen het werk en de ruimte. In PARK wordt deze dialoog nadrukkelijk omarmd. Door zo lang ter plekke te werken laat hij de ruimte een heel grote invloed op het proces hebben, en daarmee wordt de reguliere functie van de ruimte als achtergrond voor het 'werk' verstoord.

PARK ligt aan het statige Wilhelminapark en nabijgelegen gebouwen zijn onder andere De Pont museum en het TextielMuseum. Het zijn voor Ricardo van Eyk (1993) herinneringen aan de succesvolle textielindustrie in de 19e en 20e eeuw. De titel 'CIVIL' benadrukt twee interessante gegevens van deze omgeving: enerzijds de civiele techniek, grote bouwprojecten in de vorm van de twee voormalige textiel fabrieken; anderzijds burgerschap en hoe dit deel van de stad hierop wordt ingericht, met name in de infrastructuur en in parken zoals het Wilhelminapark.

In het ontwerp van fabrieken, stadsparken of kapellen is er een inherente functionaliteit waardoor objecten hun plek krijgen en duidelijk gescheiden functies hebben. In hedendaagse transitieplekken zoals treinstations of vliegvelden wordt juist geprobeerd deze functies samen te brengen. In deze vervoersindustrie komen civiele techniek, commercie en huiselijkheid fysiek samen: stalen funderingspalen, reclamezuilen, tijdelijk met betonplex afgedekte onderdelen, digitale informatieborden, comfortabel zitmeubilair, eetgelegenheden etc. Van Eyk vindt het fascinerend hoe er nagedacht wordt over de ruimtelijke ordening van deze diverse elementen en beeldende informatie binnen de architectuur. In 'CIVIL' hanteert hij dergelijke clusters van tegenstrijdige objecten en architectuur binnen de context van zijn praktijk en artistieke vocabulaire.

QUESTION MARK

22.01.2021 — 18.04.2021

wegens corona verlengd

Gabrielė Adomaitytė LT

Iris Bouwmeester NL

Peter Geerts NL

Jan Goossen NL

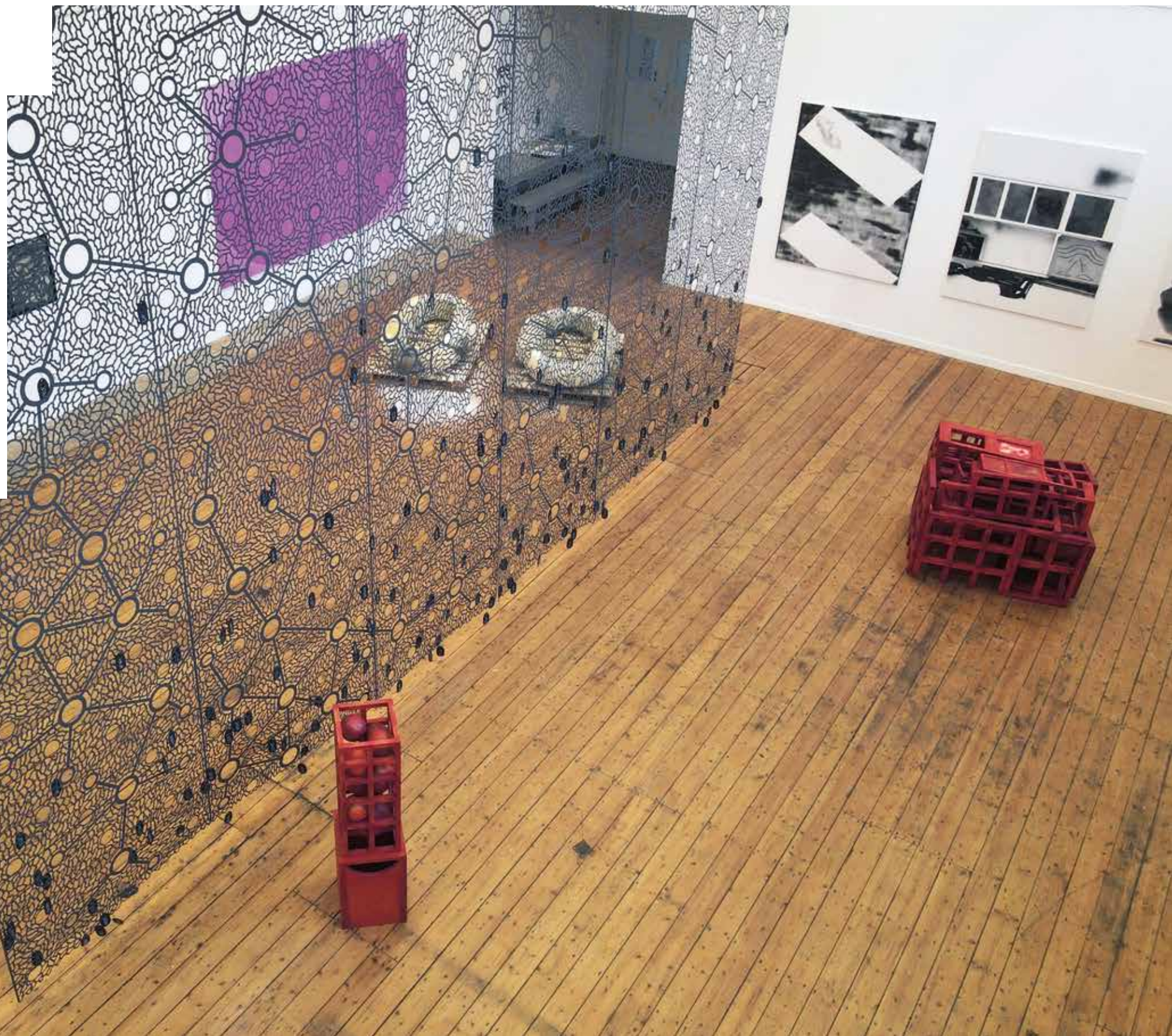
Ton Slits NL

Kristina Sedlerova-Villanen FI

Thomas Trum N

Bart Vandevijvere BE

Riëtte Wanders NL

'Question Mark' toont werken die een grafische kracht bezitten, maar die ook materieel verleidelijk en poëtisch gelaagd zijn met hints van figuratie. De werken van de deelnemende kunstenaars zijn helder en uitgesproken, maar niet simpel leesbaar. Welke connotaties bezitten deze schilderijen en sculpturen, wat evoceren ze en wat zit er tussen de tekens?

Gabrielè Adomaitytè (1994) schildert naar foto's, fotokopieën en vele andere vormen van drukwerk. Allerlei bronnen worden gebruikt, van oude catalogi van Baltische sieraden tot glossy modeadvertenties en van wetenschappelijke diagrammen tot medische nano-foto's. Adomaitytè zet dit om in de trage, analoge wereld van de schilderkunst. Met haar handmatig geschilderde werken reflecteert ze op de multi-dimensionaliteit van verhalen, werkelijkheden en verschillende soorten symbolen.

Bart Vandevijvere (1961) schildert als een componist en componeert als een schilder. Een van zijn grote muzikale voorbeelden is Morton Feldman. Net als de componist buit Vandevijvere 'ongelukken' en toeval uit. Hij verwoordt dit zelf: "Abstract werk maken is handelen zonder de concreet waarneembare werkelijkheid als voorbeeld. Het is vormelijk denken en handelen, maar evenzeer denken in abstracties, in metaforen. Het is interpreteren en omzetten van talloze gewaarwordingen, die wel degelijk ook voortspruiten uit een realiteit. Een omgezette realiteit. Het hoeft echter niets 'voor te stellen', het moet vooral zijn. Het maakproces is een denkend doen. Doende denken. Doen denken."

Jan Goossen (1937-2005) is geïnteresseerd in abstractie vanwege de mogelijkheid om het een eigen inhoud te geven: 'Ik doel niet op interpretatie. Ik ben geïnteresseerd in de ingesloten thema's en concepten (in tegenstelling tot persoonlijke associaties...sentimentaliteit.). Inhoud ontstaat door de relaties die ontstaan in beeld of architectuur. Mijn beelden tekenen in de ruimte, ze omschrijven de ruimte. Het geheel is praktisch altijd een tekenachtig beeld (tekenachtig gedacht in tegenstelling tot een door de tastzin uitnodigend 'schilderachtig' beeld)', aldus Goossen.

Peter Geerts (1957) maakt werk waarbij het gaat om de waarneming van de werkelijkheid en de schilderkunstige verbeelding daarvan. Hij streeft in zijn abstracte schilderijen een synthese na tussen het concrete en expressieve element. Geerts zoekt naar de juiste balans tussen emotionele schildergebaren en rationale constructieve elementen, de laatste tijd vaak in monochrome kleuren. Zodoende streeft hij te komen tot een zuivere schilderkunst. Zijn werken ontstaan in een verscheidenheid van benaderingswijzen: er is een uitgangspunt, maar het werk groeit al wikkend en wegend gedurende het schilderproces zelf.

Iris Bouwmeester (1969) maakt sculpturen en tijdelijke installaties. Ze gebruikt daarbij allerlei materialen. Meestal zijn haar werken gerelateerd aan immateriële verschijnselen, zoals licht of ruimte. De werken tonen holtes en gaten en zien er luchtig en toevallig uit, alsof ze alsnog een andere vorm kunnen aannemen. Net als bij geologische processen ontstaan de werken van Bouwmeester in een samenspel van ordening en chaos. Ze laat die tegelijkertijd aanwezig zijn in een object.

Thomas Trum (1989) is op de basisschool al bezig met graffiti. Hij wil niet leren uit boeken maar door dingen zelf te maken. Zijn manier van werken is vaak gebaseerd op trial-and-error: het resultaat van zijn handelen is nooit vooraf bepaald, en enthousiasme en snelheid blijven onderdeel van het eindresultaat. Met het atelier als experimenteerplek onderzoekt Trum onconventionele manieren om te schilderen op papier, canvas of muren. Zo gebruikt hij bijvoorbeeld metersgrote viltstiften, een machine voor het markeren van wegen en borstels die aan een boor zijn bevestigd. In PARK laat hij twee recente monochrome doeken zien van enorm formaat.

Riëtte Wanders (1966) hanteert binnen het tekenen een aantal regels: een tekening moet altijd abstract zijn, op zijn best vaag verwijzend naar herkenbare werkelijkheden (de tanden van een zaag, ingewanden, typografie), een tekening moet ook vlak zijn (dwz. mag geen diepte simuleren) en er mogen geen kleuren worden toegepast behalve zwart, wit en grijs. Wanders heeft haar tekenpraktijk uitgebreid met textielwerken. In deze werken speelt zij met materialiteit, gelaagdheid en transparantie, op een manier die net zo organisch lijkt als de wormachtige vormen die te zien zijn in haar werk.

Ton Slits' (1955) oeuvre bestaat uit ruimtelijk werk, schilderijen en collages. De vormtaal die hij gebruikt past in dit hypervisuele tijdperk van computerspelletjes en pictogrammen. Slits' strakke, ogenschijnlijk formele structuren verbergen allerlei symbolen en dubbele betekenissen die niet voor iedereen hetzelfde betekenen. Wat is de diepere betekenis achter de uiterlijke verschijningsvorm van het werk? Er wordt houvast geboden, maar tegelijkertijd wordt de kijker op een dwaalspoor gezet. In PARK laat hij een enorm werk van handmatig gesneden papier zien dat speciaal voor deze tentoonstelling is gerealiseerd.

Kristina Sedlerova-Villanen (1987) gebruikt in haar werk geologische sedimenten, door de mens gemaakte en slecht afbreekbare materie, alsook 'taalafzettingen'. Het beeld dat Sedlerova-Villanen in PARK toont is gemaakt van mergelsteen uit de omgeving van Maastricht. Een zachte, sedimentaire kalksteen die miljoenen jaren oud is en eraan doet herinneren dat de hele regio rond Maastricht ooit onder zeeniveau lag. Het zijn twee nullen, 'objecten van afwezigheid', tijd is weer nul. Het werk kan ook gerelateerd worden aan het lichaam. De naden tussen de stenen zijn gevuld met suikerwater, als een vorm van genezing.

Gabrielė Adomaitytė

Riëtte Wanders

Iris Bouwmeester en Thomas Trum

Jan Goossen

Bart Vandevijvere

Peter Geerts

Ton Slits

Kristina Sedlerova-Villanen

De zomer van het kunsttalent

Over het belang van het mid-career platform en haar kunstenaars

Linda Köke

april 2023

In september 2017 liep ik voor het eerst PARK binnen; in maart 2023 bracht ik mijn meest recente bezoek. In deze ruim vijf jaren is de kunstwereld net zo veel veranderd als de wereld an sich. In een bewogen periode die gebukt ging onder crises, oorlog en een pandemie, wist PARK zich niet alleen staande te houden, maar zelfs te bloeien. Ik ervaar PARK als een platform wat zich richt op kunsttalent in de zomer van hun carrière, in het tweede kwart van de spreekwoordelijke marathon die een kunstcarrière is: de eerste tien kilometer in de benen en nog voldoende energie hebbende voor de volgende dertig. Zelf omschrijft de werkgroep, bestaande uit Linda Arts, Lieve van den Bijgaart, René Korten en Rob Moonen, dat ze zich richt op kunstenaars van 'gedegen ervaring en bewezen kwaliteit' en actuele ontwikkelingen binnen de kunstwereld.

In de tien jaar die PARK nu meedraait binnen het Tilburgse, Brabantse en Nederlandse kunstveld is de aandacht van de kunstwereld verschoven, of liever gezegd: verbreed. Waar 'talentontwikkeling' tot voor kort in de meeste gevallen steevast op pagina één van het gros van de beleidsplannen genoemd wordt, is er sinds een klein decennium groeiend aandacht voor makers die in de meer gevorderde fasen van hun carrière zitten. Maar de mid- en late-careerplatforms blijven in beide ontwikkelingen het onderspit delven. Niet elke kunstenaar start doorgaans diens carrière met een museale solotentoonstelling of uitverkochte beurspresentatie. Tegelijkertijd blijft de kunstenaar ook geen tientallen jaren aan talentontwikkelingsprogramma's deelnemen. Op de spreekwoordelijke trap van de Nederlandse kunstsector ontbreken vele spijlen tussen deze twee fases echter, vooral op regionaal niveau.

Klaartje Esch, artistiek directeur van PARK's Tilburgse collega Kunstpodium T en mijn voormalig directe collega van 2017 tot 2021, vertelde mij ooit iets wat mij lang is bijgebleven. 'Als jonge kunstenaar, net van de academie afkomstig, komen er een aantal golven op je af, die je moet leren pakken. Als je de ene golf hebt genomen, wordt het makkelijker de tweede te pakken, en zo verder.' Ze vergeleek elke golf met een significant punt in een gemiddelde kunstenaarscarrière. In haar voorbeeld is de eerste te nemen golf de afstudeertentoonstelling die het eind van de studietijd markeert, waarbij de student-turned-kunstenaar zich voor het eerst aan een professioneel publiek presenteert. Golf twee bestaat uit de best of graduates-shows, talentontwikkelingstrajecten en kleinschalige (alumni-)tentoonstellingen. 'Na elke golf blijft steeds een kleinere groep over. Je moet niet alleen weten hoe je moet surfen, maar je moet ook de golf durven nemen; anders ben je out of the race.'

Maar na de eerste golven talentprogramma's en kansen voor net-afgestudeerden –die doorgaans regelmatig actief worden aangeboden door open calls en scouten–, worden de golven steeds lastiger van elkaar te onderscheiden, terwijl de zee onstuimig blijft. Ergens zorgt een rukwind wellicht voor een Mondriaan Kunstenaar Start-golf, een prijsnominatie-golf en incidentele verkoopgolven. Het wordt moeilijker voor de kunstenaar om te kiezen welke golf te nemen; vaak weet deze dit pas als de golf al uitspoelt over het strand en diens concullega's in de verte ziet surfen; de eigen kans verkeken.

Waar de golven lastig te onderscheiden raken, is waar de kunstenaar zich leert te onderscheiden. Inmiddels heeft hij zijn eigen surftechniek aangeleerd, gevoed door

The summer of artistic talent

On the importance of the mid-career platform and its artists

Linda Köke

April 2023

The first time I entered PARK was in September 2017; my most recent visit was in March 2023. During the intervening five and a half years, the world has changed considerably, and the art world with it. In a turbulent period burdened by crises, war and a pandemic, PARK not only managed to stay afloat, it actually flourished. I see PARK as a platform meant for artistic talents in the summer of their career. If an artistic career were a marathon, this would be their second quarter: they've left the first ten kilometres behind them and are still full of energy for the thirty yet to come. PARK's workgroup, made up of Linda Arts, Lieve van den Bijgaart, René Korten and Rob Moonen, states that it is focused on artists of 'thorough experience and established quality' and on current developments in the art world.

PARK has been part of the art scenes of Tilburg, Brabant and the Netherlands for ten years now, and in the meantime, the attention of the art world has changed, or rather: expanded. While 'talent development' habitually features prominently on page one of nearly every policy plan, the past decade has witnessed growing attention for makers in the more advanced stages of their career. Unfortunately, platforms aimed at artists in their mid or late careers do not benefit from either trend. Not every artist starts their career with a solo museum exhibition or a sold-out art fair presentation. At the same time, no artist can participate in career development programmes for decades. Between these two places on the proverbial stairs of the Dutch art sector, many steps are missing, especially at a regional level.

I'm often reminded of something Klaartje Esch told me years ago. She's the artistic director of Kunstpodium T,

PARK's peer institution in Tilburg, and we were direct colleagues from 2017 to 2021. "When you're a young artist, freshly graduated, there is a series of waves coming at you," she said, "and the trick is to learn how to ride them. Once you've caught the first wave, the second one will be easier, and so on." She compared each wave with a significant moment in a typical artist career. In her analogy, the first wave to ride would be the graduation show marking the end of the education period, when the student-turned-artist presents their work to a professional audience for the first time. The second wave consists of the best graduates shows, talent development programmes and small-scale (alumni) exhibitions. "With each wave, fewer aspiring artists remain. It's not just a matter of knowing how to surf, but also of having enough courage to catch the next wave; otherwise, you're out of the race."

It all becomes more complicated after the first few waves of talent programmes and graduates opportunities – often actively offered through scouting and open calls – have past; the waves become less easy to distinguish, while the sea remains rough. A sudden squall might cause a Mondrian Fund Artist Start grant wave; an award nomination wave; or an incidental sales wave. It is more difficult now for the artist to choose which wave to catch: perhaps it only becomes clear when the wave washes up against the beach and the artist watches their fellow competitors still surfing in the distance.

At this point, where the waves are harder to tell apart, artists learn to distinguish themselves. By now, they have mastered their own surfing techniques, shaped by their artistic practice and entrepreneurial skills, and know

diens kunstenaarschap en ondernemersvaardigheden, en weet hoe de figuurlijke wind die er waait het succes kan beïnvloeden. De kunstenaar wil meer maken, wil groter denken, wil grotere golven pakken; diens 'talent' inmiddels 'ontwikkeld'. De behoefte aan experiment, vrijheid en ruimte gaat niet zomaar weg: artistiek talent moet worden blijven uitgedaagd, in welke fase dan ook.

De kunstenaarsinitiatieven die in deze vervolgfases de grotere golven voor kunstenaars creëren, zijn echter schaars. Daarbij zijn plekken waarbinnen het experiment en die vrijheid mogelijk blijft nog zeldzamer. Wie eenmaal de oneindigheid van de zee kent, neemt geen genoegen met het peuterbad. Hier ligt voor de kunstinstellingen ook een grote uitdaging. Kiezen voor de mid-career kunstenaar vergt lef. Het is een risico om als kunstinstelling te investeren in een selecte groep, niet wetende of de investeringen zich zullen uitbetalen: zowel voor de kunstenaar als voor het platform zelf. Verdeel en heers gaat hier niet op: waar talentontwikkeling zich zowel richt op kwaliteit als kwantiteit – zoveel mogelijk makers een vliegende start bezorgen – zorgt een zorgwekkende combinatie van een schaarse infrastructuur van het kunstveld, structurele onderbetaling en groeiende levenskosten, een gebrek aan zakelijk bewustzijn en een precaire gehele situatie van de nieuwe generatie voor een enorme afvalrace binnen de poule jong talent. De concurrentie is moordend, en voor hen die overblijven is de vervolgstap binnen de volgende golf nooit een gegeven. De prangende ogen van de kunstwereld zijn gericht op de enkele kunstenaars die een plek in de programmering van het mid-careerplatform krijgen. Blijven zij relevant? Blijft het platform zelf ook relevant? En wat definieert die relevantie überhaupt?

Nu ik zelf de zomer van mijn eigen carrière nader, kijk ik met meer ontzag dan ooit naar PARK. Ik voel de prangende ogen van een kunstwereld in mijn rug, die steeds zoekt naar het gulden midden tussen enerzijds keiharde resultaten bereiken en continu aanstaan en anderzijds het zorgen voor onszelf als individuen en elkaar. PARK bewijst zich niet gek te laten maken door politieke of actuele kwesties, maar houdt vast aan haar eigen artistieke visie: door simpelweg goede kunstenaars goede exposities laten neerzetten en daardoor bij te dragen aan een gezond en goed vertegenwoordigd cultureel klimaat van het zuiden. Wanneer ik de voormalige Goret-ti-kapel dan ook binnenstap, zie ik niet alleen de enorme ruimte, die de unieke eigenschappen van een historisch gebouw combineert met de veelzijdigheid van een white cube; ik zie vooral een toekomstbestendige organisatie vol zelfvertrouwen, daadkracht en met een duidelijke artistieke signatuur. Ongeacht welke kunstenaars hun werk tonen – allemaal overtuigend van 'gedegen ervaring en bewezen kwaliteit' –, spreekt elke vloerplaat, elk spijkergat in de muur en elke glimlach van de teamleden en vrijwilligers boekdelen. Als PARK na deze eerste tien jaar nu, net als haar kunstenaars, ook de zomer van hun bestaan tegemoet gaat, valt zonder meer te hopen op een prachtige, zonovergoten nazomer die de herfst nog lang op zich zal laten wachten.

how prevailing winds can influence their success. They want to produce more work, think bigger, catch higher waves; their 'talent' has been 'developed'. The need for experimentation, freedom and space doesn't just suddenly disappear: artistic talent constantly needs to be challenged, in any phase of an artist's career.

Unfortunately, there are few artist initiatives that create such bigger waves for artists in the follow-on phases. Places that still facilitate freedom and experimentation are even more scarce. Once you know the boundless ocean, you can't return to the paddling pool. This entails a major challenge for art institutions. It takes courage to focus on mid-career artists. It's a substantial risk to invest in a select group without knowing whether the investments will pay off, for either the artist or the platform itself. To divide and conquer won't work here: while talent development aims for both quality and quantity (giving as many makers as possible a running start), the next phase is a dramatic elimination race within the pool of young talents, caused by an alarming combination of scarce infrastructure for the arts; structural underpayment and rising costs of living; lack of business acumen; and general precarious conditions for the new generation. The competition is killing, and for the ones to survive, there is no guarantee that the next wave will carry them further. The art world's prying eyes are watching the few artists who are included in the programme of the mid-career platform. Will they stay relevant? Will the platform itself stay relevant? And what defines this relevance to begin with?

Now that I approach the summer of my own career, I look at PARK with more respect than ever. Behind my back, I sense the prying eyes of an art world that continuously looks for the golden mean between concrete results and an always-on mentality on the one hand, and taking care of ourselves and each other on the other hand. PARK shows itself impervious to political or topical issues and sticks to its artistic vision: to simply let good artists create good exhibitions, and thus to contribute to a healthy and well-represented cultural climate of the South of the Netherlands. When I now enter the former Goret-ti Chapel, I not only see the enormous space that combines the unique features of a historic building with the versatility of the white cube; I first of all see a future-proof organisation full of confidence and drive, with a clear artistic signature. No matter which artists show their work – evidently of 'thorough experience and established quality' – each floor board, each nail hole in the wall and each smile of the team members and volunteers speaks volumes. As Park, like its artists, enters the summer of its existence, we are hopefully anticipating a beautiful, sunny Indian summer that will keep autumn at bay for a very long time.

Vreemd blijft het, prachtige expositie ingericht die nooit open gaat, zoals deze in PARK.'

– FB / Gerrit van den Hoven over *Question Mark*, 15-04-2021

'Het geheel van de tentoonstelling, van titel via werkperiode tot resultaat, schept een wereld die onlosmakelijk met elkaar verbonden is. (...) Het is een krachtig voorstel voor een nieuwe balans waar u als bezoeker getuige en deelnemer in kan zijn. Een nieuwe unieke plek waar u met uw aanwezigheid en aandacht mede de toon bepaalt. Zolang u maar blijft bewegen en net als de kunstenaar risico's durft te blijven nemen.'

– Frank Koolen over *Civil*, mei 2021

in de media

'Er staan stellingkasten en platforms waarop organen en klieren klaar liggen om 'geactiveerd' te worden. &Houben heeft een nieuwsgierig makende manier gevonden om performance, tentoonstelling en cultuurkritiek te laten samensmelten. (...) Geelen doet al jaren onderzoek naar het gedrag van slakken, met bijzonder resultaat. Nu in PARK laat hij in een metalen kooi twee sneeuw witte vormen om elkaar heen draaien als in een paringsritueel. Het is prachtig, het is poëtisch.'

– NRC / Lucette ter Borg over *At first I was afraid...*, 16-09-2021 ****

'Kunstwerk v/d week. In hun installatie rekenen kunstenaars Sylvie Zijlmans en Hewald Jongenelis af met onverwerkte jeugdtrauma's. Het werk is krachtig en dubbelzinnig genoeg om het zielige te overstijgen. Waar de video naargeestig en beklemmend is, zijn de schilderijen uitbundig en vrij.'

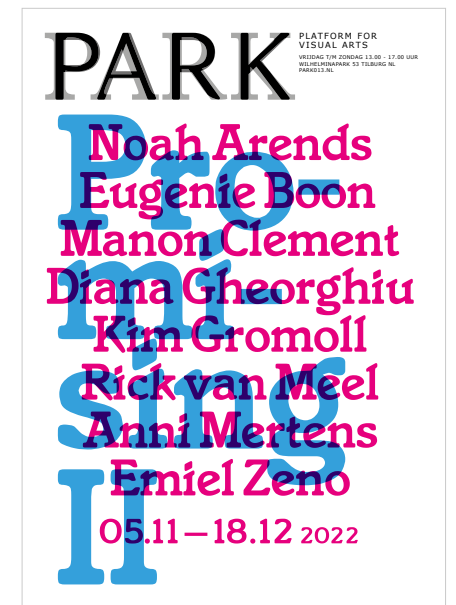
– *De Volkskrant* / Sarah van Binsbergen over *In The Garden Of Doubt And Panic*, 05-05-2023

'De expositie is een uitgekend samengaan van schilderijen, tekst, video, bouwlampen en een metalen hek. Ook al doet de titel anders vermoeden, de installatie is bijzonder aangenaam voor je algehele gemoedstoestand. (...) Hier lijkt absurdisme vertaald te zijn naar het ondanks alles maken van interessante dingen, gave beelden, vreemde situaties, doorgronden van spontane ideeën en ruimtes vullen met bouwlampen omdat het dingen in een ander licht zet en omdat het soms gewoon ronduit praktisch en leuk is.'

– *Jegens & Tevens* / Petra Boonstra over *In The Garden Of Doubt And Panic*, 12-05-2023

PARK uitnodigingen

PARK PLATFORM FOR VISUAL ARTS
WEDSDAG T/M ZONDAG 11.00 - 17.00 UUR
 WILHELMINAPARK 53 TILBURG NL
 PARK012.NL

Spinning
 Wouter van der Laan

BEU
 05.09 - 23.10 2022

PARK PLATFORM FOR VISUAL ARTS
WEDSDAG T/M ZONDAG 11.00 - 17.00 UUR
 WILHELMINAPARK 53 TILBURG NL
 PARK012.NL

Neil Fortune

Liminality

summer residency
 Open Studio 22 & 23 July - 1 to 5 pm
 20.06 - 23.07 2022

PARK PLATFORM FOR VISUAL ARTS
WEDSDAG T/M ZONDAG 11.00 - 17.00 UUR
 WILHELMINAPARK 53 TILBURG NL
 PARK012.NL

WHAT IS THIS WORLD?

BIK VAN DER POL
 tentoonstellingsproject

15.01 - 20.02 2022

PARK PLATFORM FOR VISUAL ARTS
WEDSDAG T/M ZONDAG 11.00 - 17.00 UUR
 WILHELMINAPARK 53 TILBURG NL
 PARK012.NL

de Tao van de T
 21 stadsgedichten

12.12 2021
 02.01 2021

PARK PLATFORM FOR VISUAL ARTS
WEDSDAG T/M ZONDAG 11.00 - 17.00 UUR
 WILHELMINAPARK 53 TILBURG NL
 PARK012.NL

UIT DE DIEPTEN
 Ronald Zuurmond NL Johan Tahon BE

23.04 - 12.06 2022

PARK PLATFORM FOR VISUAL ARTS
WEDSDAG T/M ZONDAG 11.00 - 17.00 UUR
 WILHELMINAPARK 53 TILBURG NL
 PARK012.NL

FIGUUR
 Van Hieruit II

25.02 - 03.04 2022

Guido van Amelsfoort
 Leonard Bedaux
 Paul van Dongen
 Jesse Fischer

Walter Kerkhofs
 Liedeke Kruk
 Ivo van Leeuwen
 Larissa Schepers

S. Lloyd Trumpstein
 Nina van de Ven
 Ema Vaneková

PARK PLATFORM FOR VISUAL ARTS
WEDSDAG T/M ZONDAG 11.00 - 17.00 UUR
 WILHELMINAPARK 53 TILBURG NL
 PARK012.NL

IS PAS D'ESPACE
 Maud van den Beuken
 Loek Grootjans
 Margot Zweers

24.10 - 05.12 2021

PARK PLATFORM FOR VISUAL ARTS
WEDSDAG T/M ZONDAG 11.00 - 17.00 UUR
 WILHELMINAPARK 53 TILBURG NL
 PARK012.NL

Paul Geelen & Hedwig Houben

At first I was afraid,
 I was petrified
 Kept thinking I could
 never live without you
 by my side
 But then I spent so
 many nights thinking
 how you did me wrong
 And I grew strong
 And I learned how to
 get along

04.09 - 10.10 2021

'Hoewel je zou kunnen denken dat een groepstentoonstelling eindigt in een soort vlees-noch-vis-verhaal ben ik juist van mening dat het een garantie is tot succes. Je ziet altijd iets dat je aanspreekt. Met in 'Figuur' de mix van disciplines; videokunst tot keramiek en grafisch tot textiel werk en de veelkleurigheid in de werken zelf is de kunst hier als confetti. Ik word er vrolijk van.'

– *Tubelight #120* / Eva Geene over *Figuur*, april-juni 2022

'Blikvanger zijn de asfalt platen van Emiel Zeno, met daarin afgezonken een magnetron. Computerprint met een schilderkunstige kwaliteit, Diana Gheorghiu. Minstens zo mooi gehangen is de keramiek van Anni Mertens. Rick van Meel, heel tof om weer eens in het echt te zien. Van Meels nieuwe werk ook bijzonder goed. Manon Clement, heel fijn van detail ook. Dat geldt eigenlijk voor alle deelnemende kunstenaars.'

– *Trendbeheer* / Niels Post over *Promising II*, 09-12-2022

in de media

'Je snapt het meteen, en tegelijk valt je mond een stukje open van verbazing: wat is dit? (...) Deze absurdistische taferelen, die Dams met even indrukwekkend als onnadrukkelijk vakmanschap tekent, schildert, bouwt en schrijft, zijn een maar al te noodzakelijk tegengif voor zinloosheid en wanhoop.'

– *Eindhovens Dagblad, Brabants Dagblad* / Anneke van Wolfswinkel over *Story Of The Mountain That Grew Too Fast (And A Dog Called Candide)*, 27-01-2023

'Covid en de lockdown hebben helaas een deuk geslagen in de mogelijkheden voor discussie en collectieve dialoog. (...) Maar 'What is This World?' is desalniettemin een verzameling van inspirerende ideeën. De expositie is geen kakafonie van wereldbeelden in dialoog, maar biedt de mentale ruimte om je af te vragen wat het betekent om samen een wereld te maken.'

– *Metropolis M* / Manus Groenen over *What Is This World?*, 27-02-2022

KOMMA

KOMMA is een platform voor interdisciplinair onderzoek bij PARK. Het vraagt kunstenaars buiten het domein van de beeldende kunst om vanuit de eigen discipline te reageren op de dan lopende tentoonstelling, een werk uit die tentoonstelling of het gedachtengoed van de exposerende kunstenaars. Een KOMMA is een autonome reactie, reflectie of adaptatie op de beeldende kunst binnen PARK. Met dit platform stimuleert PARK een interdisciplinaire artistieke dialoog.

De KOMMA's vinden twee keer per tentoonstelling plaats. Kunstenaars worden geselecteerd in samenspraak met regionale en provinciale partners. Voor het huidige programma is samengewerkt met DansBrabant en De Link. Kandidaten worden ook aangereikt door Tilt, Het Makershuis, Het impresariaat voor de Kunsten en anderen.

KOMMA #27

Maja Irene Bolier

spoken word, performance
reactie op 'In The Garden Of Doubt And Panic'

Bolier (1988) is een Australisch/Nederlandse kunstenaar, filmmaker en schrijver. Bolier werkt met verschillende media, ze maakt erotische collages, installaties, documentaire-achtige films en performances in zelfgemaakte kostuums. Hoewel de verschillende praktijken soms los van elkaar lijken te staan, is identiteit een rode draad in haar werk. Het werk is een verkenning van diaspora, identiteit en verwrongen sensualiteit.

In deze performance heeft ze aan de hand van de woorden in de werken van Zijlmans & Jongenelis haar eigen verhalen geschreven en een videowerk gemaakt. In deze werken beschrijft Bolier de toxische relatie die ze met zichzelf gehad. De claustrofobie van de angst en de tegenstrijdigheid van het jezelf willen verbergen en tegelijkertijd gezien willen worden.

KOMMA #26

Ghaliah Conroy

dans, performance
reactie op 'In The Garden Of Doubt And Panic'
In samenwerking met: DansBrabant

Conroy (1996) is een Iers/Frans Guyanese danser en performer met een multidisciplinaire aanpak. Dit komt mede doordat ze een achtergrond heeft in verschillende disciplines. Voor haar studie heeft ze een aantal jaren gewerkt als zangeres, acteur en danser. Conroy is gefascineerd in kwesties als ras, geslacht en identiteit. Voor dit onderzoek werd ze vooral geïnspireerd door het contrast van de speelse en niet-serieuze kleuren, met daartegenover de donkere en verontrustende inhoud van de tentoonstelling. En hoe deze twee elkaar ontmoeten.

KOMMA #25

Theo Decloedt & Aura Bouw

stem, compositie
reactie op 'A Weel, A Stone, A Rope, A Wing'
In samenwerking met De Link

Decloedt (1986) werkt als improviserend stemkunstenaar, in deze hoedanigheid verkent hij alle mogelijkheden van zijn stemgeluid. Voor deze KOMMA is hij de samenwerking aangegaan met componiste Aura Bouw (1996). Samen reageren zij op de tentoonstelling in de vorm van een dynamische soundscape en vullen zij de ruimte met een klankschildering. Ze hebben zich laten inspireren door de vraag: hoe laat je beweging zien in een statisch object? Ze focussen zich op de grote objecten die aan het plafond hangen: waar komen deze vandaan, is er een dialoog mogelijk tussen de twee, en zo ja, hoe zou deze klinken? Onder elk object staat een microfoon. De muziek bestaat uit de verklanking van de ruimte met de objecten. Beide objecten hebben eigen karakteristieke geluiden die te horen zijn uit de corresponderende speaker. Tegelijkertijd voert Decloedt onder en namens het object een dialoog.

KOMMA #24

Corinne Heyrman

tekst, theater
reactie op 'A Weel, A Stone, A Rope, A Wing'

Heyrman (1994) is schrijver, theater- en podcastmaker. De expositie van Bakula en Butkute nodigde haar uit tot spelen en creëren. Sommige werken zijn onopvallend en lijken uit de muur te komen, andere nodigen je uit tot aanraking en zelfs vervorming. Ze dacht daardoor aan haar kindertijd en hoe alles toen kneed- en verlegbaar leek. Ze zegt: 'Misschien was ik toen wel een betere maker, denk ik terwijl ik door de expositie liep. Of romantiseer ik het kind-zijn dan teveel? Het liet me door die gedachten leiden.' Ook de vormen van de cirkel en de muurobjecten zijn te herkennen in haar tekst.

KOMMA #23

Het Concreet & Krishna Sutedja

muziek, geluid
reactie op 'Story of the Mountain that grew too fast....'

Het Concreet is een geluidscollectief uit Tilburg dat is opgericht door componisten Mathijn den Duijf en Mathijs Leeuwis en filosoof Annerooos Goosen. Het Concreet verkent het domein van klank. In de studio van Het Concreet vinden analoge geluidstechnieken hun weg naar de actualiteit. Voor deze KOMMA nodigden zij de Indonesische componist Krishna Sutedja uit als gastspeler. Het uitgangspunt voor hun reactie op de expositie van Vincent Dams was de afstand die ze voelden tussen het werk en hun klankwereld. Toon en gevoel lijken van andere planeten te komen. Tussen deze verschillende hemellichamen hebben ze gezamenlijk een tijdelijke klankbrug gebouwd.

KOMMA #22

Rozemarijn Romeijn

theater, performance
reactie op 'Story of the Mountain that grew too fast....'

Romeijn (1987) maakt theater. Hoewel, zelfs dat vraagt ze zich af. Ze onderzoekt haar makerschap op inhoud en vorm. Het vertrekpunt: haar vurige wens om onderdrukkende systemen te slopen. Soms figuurlijk, vaak letterlijk. Over deze KOMMA zegt ze het volgende: 'Een glimlach om een vrolijke hond is goud waard in donkere tijden. Optimisme als tegengif. Maar wie kan het zich permitteren om te glimlachen? Wie heeft het privilege om optimistisch te zijn? Zijn er geen dringender zaken om je mee bezig te houden dan boterhamworst?' Dit zijn de vragen die Rozemarijn zich stelt, zij vormen het vertrekpunt van haar performance.

KOMMA #21

Sarah Prescimone

dans & choreografie
reactie op 'Promising II'

Prescimone (1990) is een choreografe en performer van Siciliaanse afkomst. Ze is gespecialiseerd in het hybridiseren, het laten samenvloeien van de inwaarts gerichte dansstijlen zoals het Japanse 'Butoh', met de extern gerichte stijlen zoals 'Urban'. In haar werk zoekt ze naar verbanden in deze uitersten. Een rode draad die vaak terugkomt in haar werk is 'het lichaam in crisis'. Door middel van dans probeert ze die crisis te transformeren en te helen. Ze gebruikte in deze KOMMA het werk van Emiel Zeno als 'attribuut' in haar performance.

KOMMA #20

Diederik Smulders

cello
reactie op 'Promising II'
In samenwerking met De Link

Veelzijdig cellist Smulders (1997) is erg geïnteresseerd in nieuwe muziek en het experimenteren met improvisaties en het spelen van grafische partituren. Zo heeft hij intensieve research gedaan naar de schilder Wassily Kandinsky, die veel schreef over zijn synesthesie en de connectie tussen kunst en muziek. De twee voornaamste inspiratiebronnen voor de totstandkoming van zijn KOMMA waren de verstilling die heerste in de ruimte en de constant veranderende relatie tussen hem en de kunstwerken.

KOMMA #19

Nikita Maheshwary

choreografie, performance
reactie op 'Spinning Bee'
In samenwerking met DansBrabant

Maheshwary (1987), oorspronkelijk uit New Delhi, India, is een performancekunstenaar en choreografe. In het kader van het Europese project 'Dancing in your shoes' initieert zij samen met DansBrabant de '37,5' wandelingen. Ze werkt met vrouwen die wekelijks samen komen en in bewegingssessies en gesprekken onderzoeken wat het betekent om een community te vormen. Ze stimuleren elkaar door middel van cultuur, kunst en hedendaagse dans. In het programma wordt aandacht besteed aan gelijke kansen, rollen en verantwoordelijkheden. Voor deze performance hebben de Tilburgse vrouwen elkaar bevraagd en verteld over hun textielverleden en hier een choreografie over gemaakt en opgevoerd.

KOMMA #18

Joshua Snijders

spoken word
reactie op 'Spinning Bee'

Snijders (1999) houdt zich bezig met de impact van het kapitalisme en kolonialisme op de maatschappij en hoe dit doorwerkt in persoonlijke levens. Hij maakt gedichten, verhalen en spoken word performances, dit alles doordrenkt met Caribische beelden, kleuren, smaken en identiteiten. De installatie 'Spinning Bee' bestaat uit een nagebouwde middeleeuwse spinruimte welke destijds naast werk ook een functie had voor samenkomst en kennisuitwisseling. Snijders associeert de 'wevershut' direct met de koloniale slavengeschiedenis en katoenplantages en maakt een spoken word performance met schaduwprojecties.

KOMMA #17

Aura Bouw & Siem Ranoesetiko

compositie
reactie op 'Uit de Diepten'
In samenwerking met De Link

Bouw (1996) componeert vanuit een narratieve kern zodat het publiek zich kan verbinden met haar werk. Haar muzikale identiteit reikt van klassieke instrumentatie tot elektronische soundscapes en het ontmoetingspunt daartussen. Bouw en Ranoesetiko gebruiken de minimale geluiden van de tentoonstelling en de ruimte en maken hiermee een sferische compositie.

KOMMA #16

Simon Bus

dans, choreografie
reactie op 'Uit de Diepten'
In samenwerking met DansBrabant

Bus (1989) komt uit de breakdance en B-boy scene. Maar langzaam verschoof zijn stijl richting 'experimental' en wordt hij een regelrechte vernieuwer van het genre. Hij experimenteert met urban dansvormen als house en breakdance. Vanuit zijn eigen hyperflexibiliteit keert hij deze vormen binnenstebuiten en ondersteboven, zo ontstaat er een eigen bewegingstaal die op haar beurt ook weer inspireert tot specifieke vormgeving en belichting.

Zijn huidige dansstijl sluit naadloos aan bij de duistere wereld in de schilderijen van Zuurmond en de anatomisch gedesorïënteerde beelden van Tahon.

KOMMA #15

Rodgairo Dalnoot & Marlissa Bentil Arthur

rap, spoken word
reactie op 'Figuur'

MC en dichter, zo noemt Dalnoot (1989) zich het liefst, staat bekend als een rapper die graag de mic grijpt en flink uitpakt met technisch en cryptisch geschreven teksten met Bijbelse verwijzingen die een puzzel zijn van woordspelingen. Bentil Arthur (2001) is dichter en schrijver. Ze schrijft gedichten en abstracte stukken tekst over emoties, gedachten en het ontplooiën van jezelf en het leven. Gezamenlijk brengen zij een samengesteld gedicht geïnspireerd op de grote tekeningen van Nina van de Ven. Het gedicht vertelt over een zoektocht naar de verloren 'discipel van de unknown' genaamd 'Voorkomen van Verlies'. Een creatieverhaal en testament van volgelingen.

KOMMA #14

H.U.T.

muziek, poëzie, performance
reactie op 'Figuur'

H.U.T. (Humanisten Uit Tilburg) is een kunstenaarscollectief dat bruggen slaat tussen Tilburgse kunstenaars uit verschillende vakgebieden. Ze bestaan uit muzikanten, beeldend kunstenaars, schrijvers, film- en theatermakers. H.U.T. zet zich in het bijzonder in voor het ontwikkelen van een experimentele cultuur. Het collectief bestaat uit Thomas Koevoets, Koen Reijnen, Martha Thissen, Merijn den Boer en Guus van den Heuvel.

H.U.T. reageert interdisciplinair op de tentoonstelling: 'De start was het idee dat elk werk begint met een leeg vel of een lege vorm. Er liggen in de aarde echter ook nog vele andere scherven en objecten die door onderzoek kunnen worden blootgegeven. De tentoonstelling toont het topje van de ijsberg, dus H.U.T graaft door.'

KOMMA #13A

Helena Araújo

performance 'Tea with the World'
reactie op 'What Is This World'
In samenwerking met DansBrabant

Araújo (1993) is een dans- en performancekunstenaar. Samen met geluidsontwerper Marnix Van Soom organiseert zij een thee met de wereld. Een warme en surrealistische setting vormt het decor voor een uitwisseling van verhalen, gedachten en gevoelens over de wereld waarin we leven. Welke andere mogelijke werelden zouden we ons kunnen voorstellen, construeren of zelfs naartoe kunnen transformeren.

KOMMA #13

REYER

compositie, sounds
reactie op 'What Is This World'
In samenwerking met De Link

REYER is het one-take ambient duo van Reggy van Bakel (1989) en Remy Alexander (1991). Samen creëren zij muzikale ideeën; met routekaarten door gebieden van inspiratie is de weg altijd anders, terwijl het uitzicht gedurende de reis hetzelfde blijft. Bij het maken van de keuzes voor bepaalde set-ups laten zij zich inspireren door de concert- of opnamelocatie.

Ze werken met tape loops en laten zich inspireren door de tentoonstelling 'What is this World?' die zich ontwikkelt en groeit in de tijd. Ook zij nemen dit gegeven als uitgangspunt voor hun compositie.

KOMMA #12

Kamee Frieling & Ari Peterse

dance, performance
reactie op 'What Is This World'

Frieling (1997) is danseres en choreograaf. Peterse (1963) is mimespeler, artistiek leider, en oprichter van Company TiNaNiNaNi waarvoor Frieling danst. Met hun choreografie reageren ze op de grote bal in de tentoonstelling. Het is een bewerking van de mythologie van de god Atlas die de wereld op zijn schouders draagt.

KOMMA #11

Rohiet Tjon Poen Gie & Edurne Echaide Lopetegui

urban dance
reactie op 'Is Pas d'Espace'

Tjon Poen Gie (1990) is een urban dancer die bekend staat om zijn eigen dansstijl. Hij gebruikt stijlen als breaking en popping aangevuld met andere invloeden. Tjon Poen Gie werkt samen met Edurne Echaide Lopetegui, een Spaanse street dancer die experimenteert met hedendaagse dansstijlen. Samen laten zij zich inspireren door de impact die de ruimte en het werk hebben op mensen en hun emoties.

KOMMA #10

Femke Torensma

spoken word
reactie op 'Is Pas d'Espace'

Torensma (1994), oftewel hoofdletterF, is schrijfster en theatermaker. In haar werk zoekt ze het contrast op tussen zacht en schurend. Anderen omschrijven haar werk als onvoorspelbaar, mysterieus en 'concreet in abstractie'. Torensma schreef een tekst gebaseerd op de werken in 'Is Pas d'Espace'

KOMMA #9

Rianne Wilbers

zang
reactie op 'At First I Was Afraid...'
In samenwerking met De Link

Sopraan Wilbers (1989) is een musicus die ervan houdt om uitdagingen aan te gaan en mensen aan zich te binden. Wilbers heeft zich in haar performance gericht op 'adem'. Toen ze de installatie van Paul Geelen zag, is ze opnames gaan maken en gaan experimenteren met tekst en melodie. Van daaruit ontstond de tekst 'Breathless'. Rondom deze tekst is haar performance gecreëerd. 'Ademloos beginnen we en ademloos eindigen we. Als baby slaak je je allereerste adem, daar begint het mee. Je hele leven lang neem je jouw adem met je mee. Voorafgaand aan iedere emotie en juist ook daarna zijn er vele vormen van ademhaling. Zonder dat je er zelf in ieder moment bewust van bent, geheel autonoom staat het in verbinding met anderen, jouw omgeving en jouw lichaam.'

KOMMA #8

Frederike Luijten

tekst
reactie op 'At First I Was Afraid...'

Luijten (1998) is een schrijver die projectgericht werkt en graag interdisciplinaire samenwerkingen aangaat. In de tekst 'would you still love me if i were a worm' gaat een vrouw een symbiotische relatie aan met een ruimte. Luijten laat zich inspireren door hoe groot en leeg de ruimte is, en hoe vervreemdend het voelt om daar te staan. De expositie heeft, mede door de ademhaling van het werk, iets ritmisch. Voor Luijten voelt het alsof de werken nog altijd aan het groeien zijn en zichzelf meegroeit. Door deze elementen is de reactie van Luijten een speelse theatertekst, waarin er op afstand wordt gekeken hoe een ruimte beweegt, overwoekerd raakt en op symbiotische wijze één wordt met het enige personage. De titel is, net als de titel van het originele werk, geïnspireerd op populaire (internet) cultuur die uit de context is gehaald en een andere lading krijgt.

KOMMA #7

Houda Bibouda

spoken word
reactie op Summer Residency 2021

Bibouda (1992) is schrijfster onder het pseudoniem 'Tough and Vulnerable' en weet op het podium met beide thema's je hart te raken. Bibouda zet zich in voor sociaal-maatschappelijke zaken. Ze is in Tilburg een anti-racisme actiegroep gestart genaamd 'For Our Community' en organiseert 'Safe space events'. Bibouda is een vurige dame die kracht ziet en voelt in kwetsbaarheid.

KOMMA #6

Nick J. Swarth & Max Swagemakers

performance 'Moving'
reactie op Summer Residency 2021

'Moving' staat voor de ontdekkingsreis die de mens maakt in de jungle van de geaardheid. Al helemaal in landen waar alles, dat afwijkt van de heteronorm, wordt veroordeeld en in een kwaad daglicht geplaatst. Dichter en performer Nick J. Swarth (1959) beweegt zich in deze jungle samen met violist Max Swagemakers (1898) en kunstenaar Tyna Adebawale (1982). 'Moving' betekent ook: ontroerend, iets dat een mens raakt. Om tot beweging te komen moet je zo nu en dan stilstaan. Stilstaan en gedenken wat achter je ligt. En van daaruit weer bewegen. 'Moving' is een korte reis door een lange, roerige en roerende geschiedenis. Het resulteert in een aangrijpende performance in zowel woord als beeld.

KOMMA #5

Fazle Shairmahomed

ritueel
reactie op Summer Residency 2021
In samenwerking met DansBrabant

Shairmahomed (1987) is een performancekunstenaar en danser. Hij creëert voornamelijk dekoloniserende rituelen, waarin hij de relatie met de toeschouwer transformeert en het begrip van inter-sensorialiteit uitdaagt. Vaak verwijst hij naar problemen die te maken hebben met de politisering van zijn lichaam als een Nederlands Surinaams-Hindoestaanse moslim en queer persoon van kleur. Deze ervaringen leiden tot thema's als dood, wedergeboorte, afkomst, koloniale geschiedenis en genezing. Voor deze KOMMA werkt Shairmahomed samen met: Devika Chotoe, Collins Nice en Tyna Adebawale.

KOMMA #4

Nicole van den Berg

performance
reactie op 'CIVIL'
In samenwerking met DansBrabant

Van den Berg (1994) is actief op het gebied van performance en beeldende kunst. Met haar achtergrond in de podiumkunsten is ze gefascineerd door lichamen die voortdurend in transformatie zijn. Terugkerende thema's in haar werk zijn onder meer de processen van groei en desintegratie, alsook de dialoog tussen licht en donker en hoe het onze realiteit voortdurend hervormt. Van de Berg maakt de gehele tentoonstellingsarchitectuur onderdeel van haar performance.

KOMMA #3

Bianca Bongers

muzikale miniaturen
reactie op 'CIVIL'
In samenwerking met De Link

Bongers (1987) is componiste en celliste. Tijdens de KOMMA laat ze zich inspireren door de vormen, materialen en beelden in de tentoonstelling. Ze kiest verschillende objecten en gebruikt deze als instrument voor de miniaturen die zij zelf schrijft en ten uitvoer brengt.

De miniaturen zijn verzameld op een PARK Soundcloud playlist en terug te luisteren door bezoekers van de expositie.

KOMMA #2

Eleni Ploumi

dansfilm 'Lora'
reactie op 'Question Mark'
In samenwerking met DansBrabant

Ploumi (1988) is danseres en choreografe en treed altijd zelf op in haar voorstellingen. Ze is geboeid door de relatie tussen haar en het publiek. Haar werk neigt naar performance kunst en kenmerkt zich door een hoge en intense fysieke activiteit in combinatie met theatrale elementen. Ploumi's KOMMA vindt plaats in de lockdown en dus zonder publiek. Ze gebruikt de kunstwerken als kompas voor fysieke bewegingen.

KOMMA #1

Andrew Cartwright & Gijs van Schijndel

poëtische briefwisseling
reactie op 'Question Mark'

Cartwright (1966) en Van Schijndel (1982) zijn dichters en dus bedienen zij zich van het medium taal. Onder anderen geïnspireerd door één van de werken, waarbij een ketting is gebruikt en waarvan de grote mergelbrokken vrij makkelijk kunnen worden geïnterpreteerd als gebroken ketenen, hebben ze het plan opgevat om een gezamenlijke tekst te produceren in de vorm van een keten van poëtische brieven aan elkaar. De brieven reageren op de expositie en op elkaar. Om de inspiratie van de expo 'mee naar huis te nemen' hebben ze een soms bijna absurdistische associatieve formalistische deconstructie toegepast in zes categorieën welke als appendix aan de briefwisseling wordt toegevoegd.

08.06 2023

kunstenarsgesprek

AVOND IN THE GARDEN OF DOUBT AND PANIC

Sylvie Zijlmans & Hewald Jongenelis
Rebecca Nelemans

Na vertoning van de video 'The Mother Of All Failure', onderdeel van de installatie, gaat kunsthistoricus Rebecca Nelemans in gesprek met Sylvie Zijlmans & Hewald Jongenelis over de boeiende achtergronden en totstandkoming van deze tentoonstelling en over hun werk in bredere zin.

25.05 2023

film met introductie

CULTUURROUTE013

Sylvie Zijlmans & Hewald Jongenelis

Ticket to Tilburg en Stad van Makers organiseren Cultuurroute013. Bezoekers kunnen op 17 locaties in Tilburg op een laagdrempelige manier kennis maken met Kunst en Cultuur. Speciaal voor Cultuurroute013 opent PARK haar deuren. De tentoonstelling van oud-Tilburgers Sylvie Zijlmans en Hewald Jongenelis met de titel 'In The Garden Of Doubt And Panic' bestaat uit een installatie met schilderijen en de video 'The Mother of All Failure'.

Elk uur zijn er speciale vertoningen van de film 'They Live in Us (I Am A Very Detailed Person)' met telkens een korte inleiding van de kunstenaars.

14-23.04 2023

eindexamenexpositie VO scholieren

TILBURG BEELDEND TALENT 2023

Met de eindexamenexpositie 'Tilburg Beeldend Talent' staan CiST (Cultuur in School Tilburg) en PARK stil bij de jonge talenten die een beeldend vak afsluiten op een van de Tilburgse scholen voor voortgezet onderwijs.

Op de meeste Tilburgse VO-scholen wordt eindexamen gedaan in beeldende vorming. PARK richt een kortlopende expositie in met werk van geselecteerde leerlingen van diverse scholen, laat ze kennismaken met de kunst van het tentoonstellen en gaat met hen het gesprek aan over hun werk en drijfveren.

Bij de tentoonstelling verschijnt een publicatie. De deelnemende scholen zijn 2College Cobbenhagenmavo, Beatrix College, De Rooi Pannen, Koning Willem II College, Mill Hill College en Theresialyceum.

04.03 / 08.04 2023

performance

COLLIDE

Ruta Butkute
Yurie Umamoto

Ruta Butkute onderzoekt in haar werk 'hoe je beeldhouwkunst kunt laten bewegen'. In de loop van de jaren heeft zij een medium ontwikkeld dat zij 'sculpturale performance' noemt. Voor de tentoonstelling heeft ze een installatie én een performance ontwikkeld die zich richt op het animeren van de sculpturen en waarmee ze bezoekers mogelijkheden toont van bewegen en lopen rond de objecten.

De performance met als titel 'Collide' wordt twee keer uitgevoerd door Yurie Umamoto, tijdens de eerste en laatste dag van de tentoonstelling.

02.02 2023

film

BOER OF DUTY

Dick Verdult
Vincent Dams

In het kader van de tentoonstelling van Vincent Dams wordt de film 'Boer of Duty' van Dick Verdult vertoond. Dams zegt: 'Op de oude VHS hoefde van deze film van vriend Dick Verdult las ik de zin 'Het toppunt van surrealisme is optimisme' waarmee het mooi direct aansluiting vindt bij mijn tentoonstelling over optimisme in rare tijden bij PARK. Deze 'eerste gezellige Brabantse oorlogsfilm', die we gerust een cultklassieker kunnen noemen, wiens cast bijna volledig uit oude gerenommeerde Brabantse kunstenaars bestaat zoals Jo Gijsen, Jan de Bie, Peer de Wit, Theo Kuijpers en Arie Berkulin, beleeft dus 30 jaar later eindelijk zijn Tilburgse première.'

Vincent Dams verricht op deze avond ook de introductie. Credits van de film: Dick Verdult / lbw / G-Force Videos.

07.12 2022

kunstenarsgesprek

AVOND PROMISING II

Noah Arends
Anni Mertens
Emiel Zeno
Linda Köke

Naast de centrale vraag wat het Apprentice Master project voor hen betekend heeft wordt er ingegaan op individuele werken in de tentoonstelling. Noah Arends maakt sculpturen en schilderijen van textiel, gebruikmakend van collagetechnieken en beelden uit de modiefotografie. Anni Mertens werkt voornamelijk met keramiek, staal, gevonden voorwerpen én met een gezonde dosis humor. Vanuit een intuïtieve manier van werken en het spel met materiaal, maat en kleur vervaardigt ze haar sculpturen. Emiel Zeno maakt gebruik van restmateriaal. Wat was er al en wat voegt hij toe? Wat is mooi, wat is lelijk? Wanneer is iets kunst en wanneer afval? Emiel Zeno weet je aardig in verwarring te brengen. Maar daardoor ook te boeien.

23.10 2022

kunstenarsgesprek

MIDDAG SPINNING BEE

Wouter van der Laan
Linda Köke

'Spinning Bee' is de naam die Wouter van der Laan gaf aan zijn project in PARK. Hij bouwde een textielwerkplaats waarin de traditie van het textielambacht verbonden wordt met de traditie van samenkomen en samen maken. Op de laatste dag dat de presentatie te zien is in PARK, gaat Linda Köke (kunsthistoricus, schrijver, curator) in gesprek met Wouter van der Laan over de boeiende achtergronden van zijn werk en over het ontstaan van deze installatie.

10.10 2022

diner met PARK-vrijwilligers

VRIJWILLIGERSAVOND

PARK functioneert mede door de betrokkenheid van enthousiaste vrijwilligers. Zij dragen zorg voor de surveillance van de tentoonstellingen tijdens de openingstijden, en ze beheren de bar en de catering tijdens openingen en extra activiteiten. Jaarlijks worden ze in het zonnetje gezet en uitgenodigd voor een diner. Schrijver en dichter Nick J. Swarth levert een aansprekende bijdrage aan de avond.

01.10 2022
performance

SINGING THE RUG

Vera Morais
Teresa Costa
Beatriz Lerer Castelo
Mariana Anacleto
Wouter van der Laan

Als onderdeel van het project 'Spinning Bee' van Wouter van der Laan vindt er een performance plaats binnen de installatie. De performers zijn Vera Morais, Teresa Costa, Beatriz Lerer Castelo en Mariana Anacleto. Deze muzikanten werken samen binnen een interdisciplinair project onder de noemer 'Threads', waarin ze textielwerk en traditionele werkliederen aan elkaar verbinden. Wouter van der Laan neemt ook zelf deel aan de performance. Ondersteund door Stichting Stokroos.

24.08.2022
makersavond

MAKERS SESSIES

Larissa Schepers

PARK levert voor deze avond Larissa Schepers als kunstenaar die zich presenteert in de Rode Salon. De Makers Sessies in De Nieuwe Vorst zijn avonden van uitprobeersels, onaffe zaken, openbare repetities en try-outs op het gebied van theater, dans en beeldende kunst. Omdat Tilburg een voormalige textielstad is, richt Schepers zich op het gebruik van textieltechnieken om haar werken te produceren. Met een fascinatie voor kralen gebruikt ze verschillende technieken zoals weven, breien en borduren om haar boodschap te verbeelden. Haar werken worden met de hand geproduceerd en ze waardeert de kennis van de vergeten ambachten. Haar materiaalgebruik in combinatie met de verscheidenheid aan technieken, roepen de kijker bijna op om het werk aan te raken. Samenwerking met Het Makershuis en De Nieuwe Vorst.

18.06 2022
nieuwe muziek

DAG VAN DE COMONIST

Marcos Shukuroglou
Kali Baldou & Gabriele Petouchoff
Markéta Palová & Toon Bierman
Mathijs Leeuwis
Tantrum Saxophone Quartet

Tijdens deze allereerste landelijke Dag van de Componist presenteren De Link, concertorganisatie voor nieuwe muziek, en de Academy of Music and Performance Art (AMPA) een concert boordevol gloednieuwe muziek. Eerst klinken er werken van een aantal studenten uit de compositieklas van Anthony Fiumara, die les geeft aan de AMPA. Mathijs Leeuwis geeft een solo optreden met pedalsteel gitaar en cassettebandjes. Door de focus naar analoge tape als geluidsdrager én instrument te verleggen, geeft Leeuwis uitdrukking aan zijn fascinatie voor het falende geheugen en sonische imperfecties. Inmiddels heeft hij zich, samen met zijn artistieke partner Mathijn den Duijf, genesteld in studio Het Concreet. Het piepjonge Tantrum Saxophone Quartet speelt een audiovisueel werk van componist Patrick Ellis.

26.05 2022
film

FILMAVOND UIT DE DIEPTEN

A.H.J. Dautzenberg

Schrijver en cinefiel A.H.J. Dautzenberg is uitgenodigd om de tentoonstelling 'Uit De Diepten' te bezoeken en na te denken over een passende film. Hij was enthousiast over de presentatie en maakte de volgende keuze. 'Matka Joanna od Aniolów' (Mother Joan of the Angels) is een film uit 1961 van de Poolse regisseur Jerzy Kawalerowicz. In het zeventiende-eeuwse katholieke Polen arriveert een jonge priester in een afgelegen nonnenklooster. De congregatie is naar verluidt bezeten door de duivel. Aan de priester de taak om de nonnen, en dan vooral moederoverste te verlossen van het Kwaad. Kawalerowicz toont de strijd tussen licht en donker, tussen lichaam en ziel op een indrukwekkende manier. Een unieke kans om dit in beklemmend zwart-wit geschoten, nagenoeg vergeten meesterwerk op groot formaat te zien op Hemelvaartsdag. Dautzenberg geeft een korte inleiding en motiveert zijn keuze.

12.05 2022
tweegesprek

AVOND UIT DE DIEPTEN

Joost Bergman
Frits de Coninck

PARK organiseert een verdiepingsavond rond de tentoonstelling 'Uit De Diepten' met werk van Johan Tahon en Ronald Zuurmond. Conservator Museum Beelden aan Zee Joost Bergman en kunstcriticus Frits de Coninck voeren een tweegesprek over beide kunstenaars en hun werk. De Coninck volgt het werk van Zuurmond al sinds zijn allereerste tentoonstelling en Bergman is een kenner van het werk van Tahon.

08-17.04 2022
presentatie

COVERS

Jan Karremans
Tine van de Weyer
Wiel Schmetz

PARK brengt een hommage aan Jan Karremans (1943-2019) door een selectie van zijn werk te tonen op de bovenverdieping. Hij was behalve neerlandicus en docent een belangrijk cultuur-bemiddelaar in Tilburg en een vraagbaak voor menigeen in de kunsten. Dat hij daarnaast in betrekkelijke stilte via het beeld uiting gaf aan zijn zicht op de wereld is een publiek geheim.

In kranten en tijdschriften vond schilder/tekenaar Jan Karremans inspiratie. Elke dag een tekening. Bij wijze van oefening. En om hem scherp te houden die jaren na zijn docentschap aan de opleiding journalistiek in Tilburg. Hij covert verhalen uit media met de actualiteit als bron. En eigenlijk heeft dit werk dat hier als een hommage bij elkaar is gebracht, ook de vorm van covers. Op zondag 10 april heet Tine van de Weyer de mensen welkom en leidt Wiel Schmetz de presentatie in.

08-17.04 2022
eindexamenexpositie VO scholieren

TILBURG BEELDEND TALENT 2022

Met de eindexamenexpositie 'Tilburg Beeldend Talent' staan CiST (Cultuur in School Tilburg) en PARK stil bij de jonge talenten die een beeldend vak afsluiten op een van de Tilburgse scholen voor voortgezet onderwijs.

Op de meeste Tilburgse VO-scholen wordt eindexamen gedaan in beeldende vorming. PARK richt een kortlopende expositie in met werk van geselecteerde leerlingen van diverse scholen, laat ze kennismaken met de kunst van het tentoonstellen en gaat met hen het gesprek aan over hun werk en drijfveren.

Bij de tentoonstelling verschijnt een publicatie. De deelnemende scholen zijn 2College Cobbenhagenmavo, Beatrix College, De Rooi Pannen, Koning Willem II College, Mill Hill College, Theresialyceum, 2College Josefmavo en De Nieuwste School.

03.03 2022

kunstenarsgesprek

AVOND FIGUUR

S. Lloyd Trumpstein
Nina van de Ven
Jesse Fischer
Liza Voetman

PARK organiseert en verdieppingsavond rond de tentoonstelling FIGUUR. Enkele deelnemende kunstenaars worden geïnterviewd door Liza Voetman. S. Lloyd Trumpstein maakt veelal verhalende schilderijen die een kritische knipoog bevatten en richtte samen met Jeroen de Leijer en Marjolein Schalk het kunstenaarsinitiatief Wobby.club op. Nina van de Ven heeft een fascinatie voor attributen en symboliek uit vele culturen en de manier waarop religieuze, politieke, culturele of etnische minderheden zich uitdrukken ten overstaan van de mainstream of de macht. Jesse Fischer geeft dromen, mensen, plaatsen, voorwerpen en herinneringen een plek in zijn werken, zij worden ingezet voor het creëren van een alternatieve, persoonlijke werkelijkheid. Hij legt zich toe op dat wat hij echt belangrijk vindt: schilderen.

Deze activiteit is geannuleerd vanwege corona van enkele deelnemers.

03.04 2022

lezing

FIGURATIE, EEN WERELD EN TEGENWERELD

Christianne Niesten

In de tentoonstelling FIGUUR wordt het werk van elf Tilburgse kunstenaars getoond. Zij hanteren allen verschillende vormen van figuratie in hun werk. In het kader van de tentoonstelling geeft kunsthistoricus Christianne Niesten een lezing met als titel 'Figuratie, een wereld en tegenwereld'.

Sinds de jaren negentig van de vorige eeuw heeft de geglobaliseerde wereld ertoe geleid dat figuratie een prominere rol binnen de kunsten is gaan spelen. Aandacht voor het alledaagse, voor de ons omringende natuur en toenemende politieke maatschappelijke stellingname lijken een reactie op huidige onzekerheden en figuratie in de kunst wil daar betekenis aan geven. Christianne Niesten is kunsthistoricus en docent kunsttheorie en Master Kunstduatie aan Fontys Hogeschool van de Kunsten.

11/18/19.12 2021

live-uitvoeringen

ADAPTATIES DE TAO VAN DE T

JACE van de Ven
Roads de 1'3
Rohiet Tjon Poen Gie
Boris en Jeroen de Leijer
Jan Doms

In de tentoonstelling 'De Tao van de T' worden alle 21 klankgedichten getoond die A.H.J Dautzenberg maakte in zijn twee jaar als stadsdichter van Tilburg mét de adaptaties van al die gedichten gemaakt door evenzoveel Tilburgse kunstenaars. Tijdens de opening en in het weekend daarna worden er een aantal live uitgevoerd.

- voormalig stadsdichter JACE van de Ven, uitvoering adaptatie Stadsgedicht XIX
- huidig stadsdichter Roads de 1'3, uitvoering adaptatie Stadsgedicht XI
- Rohiet Tjon Poen Gie, uitvoering adaptatie Stadsgedicht V
- Boris en Jeroen de Leijer (Eefje Wentelteefje), uitvoering adaptatie Stadsgedicht VIII
- Jan Doms, in samenwerking met Tommy Pham en anderen: uitvoering performance "inconTro di boxe", adaptatie Stadsgedicht XX

02.12 2021

gesprek

AVOND IS PAS D'ESPACE: HET ONVERMOGEN RUIMTE TE VANGEN

Laura Schippers
Lenny Waasdorp
Marinus van Dijke
Hendrik Driessen
Alex de Vries

PARK toont de tentoonstelling 'Is Pas d'Espacé' van kunstenaars Maud van den Beuken, Margot Zweers en Loek Grootjans. Onderdeel van de tentoonstelling is een raampublicatie (in gedrukte vorm gratis mee te nemen) waarin verschillende benaderingen van 'ruimte' samenkomen. Anderen – met uiteenlopende beroepen – zijn door de kunstenaars uitgenodigd om hun visie op ruimte te geven. Schrijver en curator Alex de Vries gaat met vier van hen, kunstenaar en schipper Laura Schippers, machinist en kunstenaar Lenny Waasdorp, kunstenaar Marinus van Dijke, piloot en curator Hendrik Driessen én met de kunstenaars zelf in gesprek. Het gesprek vormt een verdieping op de publicatie: het diept verhalen uit, licht perspectieven toe en verkent verschillende posities.

Vanwege de coronamaatregelen is deze avond geannuleerd.

vanaf 13.10 2021

flyer

FLYER MUSEUMKWARTIER

PARK presenteert samen met De Pont museum en Textiel-Museum een flyer die bezoekers helpt de weg te vinden in het Museumkwartier. Museumkwartier Tilburg is een uitzonderlijk kruispunt. Van historie en experiment. Cultuur en natuur. Industrieel en monumentaal. Vermaarde makers en veelbelovende talenten. Een gebied waar het Tilburgse verleden samensmelt met toonaangevende, hedendaagse kunst en design op slechts tien minuten wandelen van het centraal station rondom het sfeervolle Wilhelminapark.

03.10 2021

boekpresentatie

BOEK PARK 2018-2020

Marcelle Hendrickx
Rien van Linschoten
Gert Gering

Op deze dag vindt de presentatie van het boek PARK 2018-2020 plaats. Voorzitter van PARK Rien van Linschoten reikt het eerste exemplaar uit aan wethouder van cultuur Tilburg Marcelle Hendrickx. Aansluitend draait dj Gert Gering plaatjes uit zijn omvangrijke collectie. Het boek is het derde in een reeks en bevat een overzicht van alle tentoonstellingsprojecten, alle exposerende kunstenaars en alle extra activiteiten van november 2018 tot eind 2020.

19.09 2021

gesprek

VIROLOOG HANNA SCHALKWIJK

Hanna Schalkwijk
& Hedwig Houben

In het kader van de tentoonstelling 'At First I Was Afraid...' in PARK gaan & Hedwig Houben in gesprek met viroloog Hanna Schalkwijk. Vanuit het zorgdragen en het overleven hebben zij het met Hanna over het script, de verschillende onderdelen in de ruimte en virussen maar ook over overeenkomstige dilemma's waar zij vanuit de wetenschap mee te maken heeft.

vanaf 24.06 2021

opdracht

ENTREEDEUR PARK

Ricardo van Eyk

Na zijn solotentoonstelling nodigde PARK Ricardo van Eyk uit om een werk te maken voor de entree deur aan het Wilhelminapark. Hij plaatste het op 24 juni en het zal voor onbepaalde tijd te zien zijn.

03.06 2021

kunstenarsgesprek

AVOND CIVIL

Frank Koolen
Ricardo van Eyk

Ricardo van Eyk en Frank Koolen gaan met elkaar in gesprek temidden van Van Eyk's solotentoonstelling 'CIVIL' die in PARK te zien is. Als je naar het Instagram account van beeldend kunstenaars Frank Koolen en Ricardo van Eyk kijkt, valt op dat ze bijna uitwisselbaar zijn. Geen aandacht voor het ego maar inzoomen op het ogenschijnlijk alledaagse. Wat maakt deze 'snapshots' dan toch bijzonder? Wat zien deze kunstenaars wat wij niet zien? Zijn deze foto's misschien de sleutel tot hun beeldende werk?

12.05 2021 – 01.08 2022

presentatie tekening

AND ONCE THE OLD WORLD HAS TURNED ON ITS AXLE SO THAT THE NEW DAWN CAN DAWN THEN, AH, THEN...

Stijn Peeters

Stijn Peeters maakte deze tekening van 3 x 4,3 meter met het motto 'En eens is de oude wereld om zijn as gedraaid zodat de nieuwe dageraad dan kan aanbreken, ah, dan ...', een citaat van Angela Carter.

Het werk bevat een rijke constellatie van historische referenties. De bedoeling van Peeters is dat het werk zoveel mogelijk in de openbare ruimte te zien is om een discussie over onze toekomst op gang te brengen. Hij plaatste de afbeelding op zijn site om gratis te downloaden; het kan worden geprint in verschillende formaten, om op allerlei plaatsen te worden getoond. PARK ondersteunt het initiatief door de print in de entreegang te tonen.

06.05 2021

ondersteuning van The School of Life

DONATIE AAN PARK

Martijn van Nieuwenhuyzen

Namens 12 museumdirecteuren in Nederland, de organisatie The School of Life, de vereniging Rembrandt en de Museumvereniging, overhandigt Martijn van Nieuwenhuyzen, directeur van het De Pont museum een cheque van € 10.000 aan PARK.

The School of Life stelt dat "jonge kunstenaars en hun innovatieve podia wel wat steun kunnen gebruiken in deze barre tijd." PARK is aangenaam verrast en blij met dit gebaar. The School of Life is een internationale organisatie die mensen helpt om meer voldoening uit het leven te halen – zowel persoonlijk als professioneel – met behulp van inzichten uit de filosofie, psychologie en kunsten. The School of Life werd in 2008 opgericht door de Britse filosoof en schrijver Alain de Botton en heeft vestigingen over de hele wereld.

14-21.04 2021

eindexamenexpositie VO scholen

TILBURGS BEELDEND TALENT 2021

Met de eindexamenexpositie 'Tilburg Beeldend Talent' staan CiST (Cultuur in School Tilburg) en PARK stil bij de jonge talenten die een beeldend vak afsluiten op een van de Tilburgse scholen voor voortgezet onderwijs.

Op de meeste Tilburgse VO-scholen wordt eindexamen gedaan in beeldende vorming. PARK richt een kortlopende expositie in met werk van geselecteerde leerlingen van diverse scholen, laat ze kennismaken met de kunst van het tentoonstellen en gaat met hen het gesprek aan over hun werk en drijfveren. De expositie vindt dit jaar plaats in NS16. Bij de tentoonstelling verschijnt een publicatie.

De deelnemende scholen zijn Beatrix College, Koning Willem II College, Mill Hill College, Theresialyceum, 2College Josefnavo en De Nieuwste School.

13.03 2021

dansfilm

SEASON SYNDROME

Arjan Gebraad
Kelly Vanneste

'Season Syndrome' is een korte dansfilm van Arjan Gebraad en Kelly Vanneste over de herhaling van oppakken en meebewegen, opsluiten en loslaten, opgenomen in PARK in de tentoonstelling 'Question Mark'.

Twee mensen kantelen steeds het evenwicht. Zowel van binnenuit als van buitenaf. Ze weten niet of het vriendelijkheid of wreedheid is. Ze weten alleen dat ze in dezelfde richting blijven bewegen, manipuleren en rollen, aan elkaar gehecht. Ze wil dat hij blijft. Hij weet niet hoe hij eruit moet komen. Terwijl ze door de kamers bewegen, houden ze elkaar vast terwijl ze het gewicht van hun gehechtheid met zich meedragen. In de bovenwereld komen en gaan de seizoenen. Hier beneden laten ze elkaar niet weggaan.

03.05 2023

29.03 2023

08.03 2023

educatie

MAAKMIDDAGEN

Maakmiddagen zijn speciaal voor kinderen van 6 t/m 9 jaar die houden van kunst en kunst maken. De kinderen laten zich op deze woensdagmiddag inspireren door de lopende tentoonstelling in PARK en gaan aan de slag.

2021-2023

ontvangsten

RONDLEIDINGEN

In deze jaren zijn diverse scholen, groepen en instanties te gast in PARK om kennis te maken met onze projecten of gebruik te maken van onze ruimte.

30.03-2023 – 'Day of the Young Artist 2023', internationaal symposium voor jonge kunstenaars door Kunstpodium T in samenwerking met Museum De Pont museum en talenthubs jump! en Inversie, naborrel in PARK.

09.03-2023 – Bestuur van Personeelsvereniging VIP van de Gemeente Tilburg op bezoek.

15.02-2023 – De Kids Reporters Club van Stichting Spruit, bezoek en kennismaking met exposierend kunstenaar Vincent Dams – geannuleerd.

01.02-2023 – Kinderen en begeleidster Shirley de Vaan van 'Vliegop!atelier', bezoek en creatieve activiteit.

12.12-2022 – Raadsleden cultuur gemeente Tilburg, ontvangst in PARK en toelichting van Arno van Roosmalen op nieuwe visie over kunst in de openbare ruimte.

12/13.12-2022 – Leerlingen van 2College – Cobbenhagenmavo met docent Deborah Nouws.

09.12-2022 – Leden van de Tilburgse Cultuurclub op bezoek.

05.12-2022 – Sea Foundation en internationale curatoren Lara Gaeta (IT), Giacomo Galletti (CH) en Cristina Rota (IT), bezoek en kennismaking met de werkgroep.

01.12-2022 – LAS Zorgatelier Tilburg, bezoek en beschouwing enkele werken uit de lopende expositie 'Promising II'.

17.11-2022 – Deelnemers lopende jaargang Apprentice Master Project van Kunstpodium T, bezoek en kennismaking.

06.09-2022 – Apprentice Master Project van Kunstpodium T, bezoek als kick-off, Wouter van der Laan geeft een toelichting op zijn project in opbouw.

08.06-2022 – Minor studenten van Fontys Hogeschool voor de Kunsten onder leiding van Bram van Helden, bezoek aan de tentoonstelling 'Uit De Diepten'.

12-15.04-2022 – Bij de eindexamenexpositie 'Tilburg Beeldend Talent', vijf rondleidingen met groepen van de deelnemende VO scholen.

09.03-2022 – CiST (Cultuur in School Tilburg) organiseert een netwerkbijeenkomst voor kunstvakdocenten, kunstenaars, leerkrachten PO en VO in PARK, met een lezing, een performance van Jacqueline Hamelink (Sounding Bodies) en een netwerkmoment.

11/25.11-2021 – Studenten Art, Communication and Design, Fontys Hogeschool voor de Kunsten Tilburg, bezoek en les van hun docent, tevens werkgroepslid van PARK Liza Voetman.

05.11-2021 – Studenten Willem de Kooning Academie Rotterdam, groep Define Art onder leiding van Desiree de Baar en Karin Arink op bezoek.

04.10-2021 – Groep kinderen van de Buitenschoolse Opvang, bezoek en toelichting over de tentoonstelling en het kinderboek dat er onderdeel van is door Rob Leijdekkers (&Hedwig Houben).

16.09-2021 – JOST, vereniging van en voor jonge ondernemingen Tilburg op bezoek.

14.09-2021 – Apprentice Master Project van Kunstpodium T, bezoek van de nieuwe deelnemers, toelichting over de lopende tentoonstelling door Brenda Tempelaar.

10.09-2021 – Studenten Art & Research AKV St. Joost Breda, bezoek aan PARK, &Hedwig Houben geeft een toelichting op de tentoonstelling en gaat met hen aan het werk.

08.09-2021 – Studenten Art & Research AKV St. Joost Den Bosch, bezoek aan PARK, Rob Leijdekkers (&Hedwig Houben) geeft een toelichting op de tentoonstelling en gaat met hen aan het werk.

06.09-2021 – Studenten Art, Communication and Design, Fontys Hogeschool voor de Kunsten, bezoek als de start van hun praktijkafstuderen, toelichting afstudeerprogramma door Liza Voetman.

10.06-2021 – Studenten Stadsacademie Maastricht onder begeleiding van docent Ans Verdijk op bezoek.

PARK SHOP

Bij solo- en duotentoonstellingen nodigt PARK kunstenaars uit om een editie te maken die aan de bezoekers aangeboden kan worden. Kijk voor meer informatie op de site van PARK.

Sylvie Zijlmans & Hewald Jongenelis

editie 1

Matea Bakula

editie 2

Ruta Butkute

AAH!

Vincent Dams

OEHI!

Johan Tahon

Loek Grootjans

Maud van den Beuken

Ronald Zuurmond

&Hedwig Houben

Tyna Adebawale

editie 1

editie 2

Paul Geelen

Ricardo van Eyk

COLOFON

Het boek 'PARK 2021-2023' is een uitgave van Stichting PARK

Eerder verschenen de boeken

PARK 2013-2015

PARK 2016-2018

PARK 2018-2020

Redactie

René Korten

Linda Arts

Rob Moonen

Lieve van den Bijgaart

Vormgeving

Berry van Gerwen

Teksten

Rob Moonen

Linda Köke

Vertaling

Nanne op 't Ende

Fotografie

Henk Geraedts

Jostijn Ligtvoet

Rob Moonen

René Korten

Linda Arts

Lieve van den Bijgaart

William van der Voort

Lara Bol

Druk NPN drukkers, Breda

ISBN 9789082573480

september 2023

PARK

Wilhelminapark 53

5041 ED Tilburg

www.park013.nl

park@park013.nl

Werkgroep PARK cureert en organiseert de tentoonstellingen en activiteiten

Rob Moonen, coördinator

Linda Arts, samenstelling en organisatie KOMMA

René Korten, website

Liza Voetman (tot januari 2023)

Lieve van den Bijgaart (vanaf januari 2023)

Educatie

Annemarieke Schepers (tot april 2022)

Jet Pronk (vanaf november 2022)

Communicatie

Kelly van den Bosch (september tot december 2022)

Astrid Vromans (vanaf januari 2023)

Bestuur Stichting PARK

Rien van Linschoten (voorzitter)

Sjef Leijs (penningmeester, tot juni 2023)

Jan Drissen (penningmeester, vanaf juni 2023)

Verily Klaassen

Reinoud van Vught

Hanneke Doevendans (tot maart 2023)

Marjo Frenk (vanaf mei 2023)

Beheerder PARK Ans de Beer

Vrijwilligers PARK

Gerty Beckers, Annemarie Boin, Henny van de Borgh,

Nadine Cremers, Maria Dielesen, Lambert Elshout,

Maria van Ewijk, Jan Franken, Annelies van Gerwen,

Martin Hogehout, Anita Jansen, Adly Lamers,

Lieke Luijbregts, Henk Naaijkens, Ans van Rijswijk,

Bo van Rijzewijk, Jeske van Rijzewijk,

Marja Timmermans, Annemarie Vermeer, Sonja Vriens,

Beatrijs van der Weijden, Marianne Zantkuijl

Stichting PARK wordt financieel ondersteund door de gemeente Tilburg, Provincie Noord-Brabant, Impulsgelden Kunstloc Brabant, Mondriaan Fonds en Corona Herstelfonds Cultuur Tilburg

Wanneer ik de voormalige Goretti-kapel dan ook binnenstap, zie ik niet alleen de enorme ruimte, die de unieke eigenschappen van een historisch gebouw combineert met de veelzijdigheid van een white cube; ik zie vooral een toekomstbestendige organisatie vol zelfvertrouwen, daadkracht en met een duidelijke artistieke signatuur.

Linda Köke over PARK
fragment uit 'De zomer van het kunsttalent'

